EKİM

Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı **Sayı: 269, Kasım 2010**

TKİP 12. mücadele yılında!..

Partinin kazanımları ve yeni dönemde yüklenme alanları

Yeni bir mücadele yılına pek çok açıdan daha ileri bir noktada ve pek çok kazanımla giren TKİP, her bakımdan ileri sıçramanın imkanlarının biriktiği bir eşiğe de gelmiş bulunmaktadır.

Geride kalan 12 yıllık partili süreç açık ve sağlam bir ideolojik-politik çizginin yön verdiği zorlu bir pratik olarak yaşandı. Geçmişin devrimci eleştirisine dayalı yeni bir pratiğin temsilcisi olarak hareket eden parti, içinden geçilen dönemin zorlukları karşısında hiçbir zaman kolay olana eğilim göstermedi, ilkesel ve ideolojik esaslara sıkı sıkıya bağlı kaldı. Bu sayededir ki, bugün yalnızca sınıf yönelimini ete-kemiğe büründürme alanındaki tutarlılığıyla değil, devrimci temellere dayalı sağlam bir sınıf örgütü inşa etmedeki ısrar ve kararlılığıyla da, sol hareket içerisinde tümüyle ayrı bir yerde durmaktadır.

Partinin 12. mücadele yılını vesile ederek burada, önce partinin çok yönlü üstünlüklerinden bugün için özellikle önem kazanan ikisi üzerinde belli yönleriyle duracak, ardından ise partinin karşı karşıya bulunduğu bazı sorunlar ile görevlere işaret edeceğiz.

Tutarlı, kararlı ve inatçı bir sınıf yönelimi!

Daha en baştan ideolojik-siyasal perspektiflerine uygun olarak pratikte inatçı ve ısrarlı bir sınıf yönelimi içinde olan, sınıf çalışmasında önemli bir mesafe alan ve çok yönlü bir deneyim biriktiren TKİP, halen III. Kongre'sinin saptamış bulunduğu "sınıf eksenli parti geçiş" hedefi doğrultusunda kararlılıkla ilerlemektedir. Hızını kesen ve başarısını sınırlayan tüm nesnel ve öznel güçlüklere rağmen bu doğrultuda günbegün anlamlı adımlar atmakta, yeni mevziler kazanmakta, yeni deneyimler edinmektedir.

Proleter sınıf yönelimi gelinen yerde artık partimizin derinlere kök salmış kollektif bilinci durumundadır, merkez yöneticisinden sıradan militanına kadar bu böyle. Bu onun en temel üstünlüklerinden ve en önemli kazanımlarından ilkidir. Partinin bütün bir siyasal faaliyeti sınıf zemininde örgütlenmekte, tüm güç ve olanaklar bu çerçevede harekete geçirilmektedir. Parti faaliyet yürüttüğü tüm kentlerde çalışmasını giderek daha güçlü bir biçimde sınıf eksenine oturtmaktadır. Tüm çalışma alanlarında faaliyetin ve örgütlenmenin sorunları bu zeminde tartışılmakta, emekçi semtlerine yönelik faaliyet de sınıf çalışmasına tabi olarak, onun ihtiyaçları doğrultusunda ve onu güçlendirecek bir temelde ele alınmaktadır. Bu konuda zaman zaman ortaya bazı zaafiyetler çıksa da, bu parti tarafından gecikilmeksizin müdahalelere konu edilmektedir.

Partinin işçi havzaları üzerinden fabrikaları esas alan ve belli sektörlere yoğunlaşmayı hedefleyen sınıf çalışması pratiği, bugün birçok açıdan düne göre daha ileri bir noktadadır. Sınıfa müdahalenin yol, yöntem ve araçlarında genel seslenmenin ötesine geçilebilmesi, özgün müdahale araçları, kurumlaşmalar, sektör örgütlenmeleri vb. üzerinden derinleşen ve yaygınlaşan hedefli ve yöntemli bir faaliyetin örülmesi planında atılan adımlar, yetersizlikleri ne olursa olsun, sınıf çalışmasında bugün artık yeni bir düzeye ulaşıldığının ifadesidir.

Fabrika zemininde derinleşen çalışmada giderek mesafe alınmakta, saflarımıza kazandığımız sınıf kökenli güçler sayesinde bunun imkanları daha da artmaktadır. Dışardan seslenen değil, içerden adım adım örülen bir fabrika zeminli çalışma pratiğinin anlamlı örnekleri yaşanmaktadır.

İşçi direnişlerine etkin müdahalelerin yanısıra, bizzat bu direnişlerin örgütlenip yönlendirilebiliyor olması da, sınıf hareketiyle kurulan bağın düzeyinin anlamlı bir diğer göstergesidir. Şu veya bu nedenle patlak veren işçi direnişleri özel bir yüklenmenin konusu olduğunda, beklenenin ötesinde sonuçlar alınabilmekte, düne göre daha ileri ve geriye kazanımlar bırakabilen bir önderlik pratiği sergilenebilmektedir.

Parti saflarına ve çeperine giderek daha çok sayıda işçi militanın kazanılması, yine sınıf çalışmasındaki ısrar ve kararlığın ürünü olan son derece önemli bir başka kazanımdır. "Sınıf eksenli partiye geçiş" hedefi, yerel komitelerimizin bileşiminde giderek artan sayıdaki işçi kökenli parti üyeleri üzerinden de somutlanmaktadır. Parti işçi kökenli güçlerin kadrolaşmasına ayrı bir önem vermekte, onların eğitimine özel bir sorumlulukla yaklaşmaktadır.

Küçük-burjuva kökenli kadrolarımız zaaf ve zayıflıklarını aşabilecekleri biricik zemini sınıf çalışması olarak görmekte, saflarımıza yeni katılan genç yoldaşlarımız sınıf çalışmasında yer almak üzerinden tercih yapabilmekte, gençlik alanındaki güçlerimiz faaliyetlerini aynı zamanda sınıf çalışmasının ihtiyaçları doğrultusunda örgütlemeye çalışmaktadırlar.

Elbette tüm bu kazanımlar, partinin hedefleri üzerinden bakıldığında, hem nesnel güçlükler hem de öznel plandaki zayıflıklar nedeniyle henüz fazlası ile sınırlı ve yetersizdir. Fakat önemli olan bu değil, buna rağmen sınıf yöneliminin kararlı ve inatçı bir çabayla sürdürülebilmesidir. Mesafe almayı yavaşlatan öznel zayıflıkların sorgulanıp, sistemli bir biçimde üzerine gidilebilmesidir. Bu başarılı bir çizgide ilerlemenin güvencesidir.

Devrimci örgüt çizgisi ve pratiğinde kararlılık!

Devrimci örgüt sorunundaki açık bilinci ve pratik tutarlılığı, kararlılığı ve ısrarı, partinin bir diğer temel üstünlük alanıdır. Devrim ve devrimci iktidar bilincindeki açıklık sayesindedir ki, içinden geçilen tarihsel dönemin tüm güçlüklerine ve bunun beslediği güçlü tasfiyeci cereyanlara rağmen parti tüm gelişim süreci boyunca devrimci örgüt sorununda sağlam bir duruş sergilemiştir. Son on yılda geleneksel hareketin neredeyse tamamını etkisi altına alan ve örgütsel açıdan adım adım tüketen tasfiyeci cereyana karşı "Devrimci örgüt yaşamsaldır!" şiarını yükseltmiş, bunu devrimci örgütün her açıdan güçlendirilmesi pratiğine yoğunlaşma ile birleştirmiştir. Partimiz tüm güçlüklere rağmen kolay olana eğilim göstermemiş, politik faaliyet kapasitesinde yolaçabileceği geçici daralmalara aldırmaksızın devrimci örgütün güçlendirilmesine yoğunlaşmış, tercihlerini buna göre yapmış, adımlarını bu doğrultuda atmıştır.

Devrimci sınıf partisinin inşasını stratejik bir süreç olarak ele alan, tüm dönemsel sorun ve görevlerine bu temelde yaklaşan TKİP, parti inşa sürecinin hala da devam ettiği bilinciyle hareket etmektedir. Sınıfla devrimci birleşme alanında anlamlı bir mesafe alınamadığı sürece devrimci örgütün inşasında yaşanabilecek sorunlar, karşılaşılacak

güçlükler konusunda açık ve gerçekçi bir kavrayışa sahiptir. Saflarındaki güçleri bu sorunların üzerine bilinçli müdahalelerle gitmek konusunda sürekli uyarmakta, sınıf ve kitle hareketinin geri düzeyinin militan devrimci kimliğinin gelişmesini zora sokan etkilerine dikkat çekmekte, bu çerçevede döne döne partinin devrimcileştirilmesi sorununa işaret etmektedir.

Partimizin her zaman için çok önemsediği devrimci direnişçi kimlik, basitçe düşmanın zulmünü göğüsleme yeteneğine indirgenemez. Bu herşeyden önce düzen karşısında devrimci bir konumlanmada, sağlam temellere dayalı devrimci bir yeraltı örgütü inşa etme bilinci ve pratiğinde, tüm güçlüklere rağmen bu konudaki ısrar ve kararlılıkta, bunu olanaklı kılacak sağlam bir disiplin anlayışı ile ilkeli ve kurallı davranış pratiğinde ifadesini bulur. TKİP devrimciliği tüm bu kapsamı ile ele almakta, kadrolarını bu temelde eğitmekte, bunu devrimci örgüt sorununu doğru bir temelde çözebilmenin de zorunlu koşulu saymaktadır.

Yeni döneminin öncelikli yüklenme alanları

TKİP, halihazırdaki tüm üstünlük ve kazanımlarına rağmen, aşılması büyük bir önem taşıyan zayıflık ve yetersizliklerle de yüzyüzedir. TKİP III. Kongresi'nin kamuoyuna yansımış değerlendirmelerinde bu zayıflık ve yetersizlik alanlarına tüm açıklığı ile işaret edilmekte, bizi aşan ve bizden kaynaklanan yönleri ayrıntılara inilerek ortaya konulmaktadır. Partinin bugün yüzyüze olduğu sorunlar ile yüklenilmesi gereken öncelik alanları esası yönünden değişmemekle birlikte, yine de burada genel çizgileri üzerinden bir kez daha özetlemek yararlı olacaktır.

Stratejik öncelikleri titizlikle gözeten ve derinleşen bir sınıf çalışması:

Parti bugün sınıf çalışması alanında çok yönlü deneyimlere, kazanım ve birikimlere sahip olsa da, ulaşılan eşiği aşmakta zorlanmakta, öznel plandaki zayıflık ve yetersizlikleri daha hızlı mesafe almasını engellemektedir.

Faaliyetini her alanda ve her açıdan sınıf yönelimine uygun bir temelde örgütlemek, fabrika zemininde ve sektörler üzerinden derinleşen ve kalıcı mevziler kazanmaya kilitlenen istikrarlı bir faaliyet düzeyine ulaşmak, uzun bir dönem partinin önündeki en öncelikli görevlerinden biri olmayı sürdürecektir. Bu açıdan düne göre daha ileri bir noktada olsa da, bunun yetersizliği ortadadır. Partinin sınıf çalışmasında yeni bir düzeye ulaşması bu alanda alınacak mesafeye bağlıdır. Bu ise, parti basınında sınıf çalışmasının sorunları kapsamında döne döne tartışılan öznel plandaki zayıflık ve yetersizliklerin tüm parti saflarında bilince çıkarılması, yöntemli ve hedefli bir yüklenmenin konusu haline getirilmesi ile mümkündür.

İK'lar ve alt bölge örgütleri toplam faaliyetlerini planlayıp örgütlerken, stratejik öncelikleri her adımda gözeten bir yaklaşım sergilemek sorumluluğuyla yüzyüzedirler. Sistemli, hedefli, sonuç almaya kilitlenen, güç ve olanaklarını pratik koşuşturma içinde dağıtmayan, müdahale araç ve yöntemlerini amaca en uygun bir biçimde kullanmayı başaran bir sınıf çalışması pratiği demektir bu.

Devrimci örgütü her açıdan güçlendirmek!

Parti örgütünün sağlam temeller üzerinde güçlendirilmesi, doğal olarak partinin öncelikli yüklenme alanlarından bir diğeridir. Bu sorunun bir yanı parti örgütünü sınıf zeminine oturtmak ve böylece sınıf bileşimini proleterleştirmek, öteki yanı koşullara ve düşman saldırılarına dayanıklı sağlam bir örgütsel yapıya ulaşmaktır. İlkinin çözümü daha orta vadeli olsa da bu iki sorun birbirine sıkı sıkıya bağlıdır ve ikincisinin çözümü alanındaki zorlanmaların temelinde tam da ilki yatmaktadır. Sınıfla devrimci temeller dayalı bir birleşmede anlamlı mesafeler alınmadığı sürece, sağlam temellere dayalı güçlü ve istikrarlı bir örgüt düzeyine ulaşmak da kolay

olmayacaktır. Bu halen partinin bu alandaki önemli bir handikapıdır. Ama öte yandan bu gerçeğin bilincinde olmak ve bugünün zorluklarına bu bilinç açıklığı ile yaklaşmak, bu noktada bilinç ve irade faktörüne özel bir tarzda çubuk bükmek de, partinin önemli bir üstünlüğüdür.

Tüm parti bu dönemde ve gündelik örgüt hayatının her alanında bu bilinç açıklığının gerektirdiği bir titizlik, disiplin ve gayret içinde olmak durumundadır. Güvenlik sorunlarından devrimci militan kimliğin geliştirilmesine, parti örgütlerini büyütmekten parti çalışmasını yaygınlaştırmaya, partiyi proleter kökenli kadrolarla güçlendirmeye kadar pek çok alanda yaşanan zayıflık ve yetersizliklerin aşılmasını güçleştiren sorun alanları, çok bilinçli ve yöntemli bir müdahalenin konusu haline getirilemediği sürece, inşa sürecinde bugün için hedeflenen düzeye ulaşılabilmesi ve dolayısıyla sınıf hareketinde yaşanabilecek muhtemel çıkışların başarıyla karşılanması mümkün değildir. Sınıf hareketiyle devrimci birleşmedeki mevcut zayıflığın sağlam bir örgütsel yapı kurmayı zora soktuğunu söylemiştik; bu son noktaya işaret ederek de, bu kez tersinden vurgu yapmış oluyoruz. Bilinçli ve iradi bir tutumla örgüt sorununa yüklenmez ve devrimci örgütsel gelişimi başarılı bir çizgide ilerletemezsek eğer, bu sınıfla birleşme çabasında ciddi bir zaafiyet ve başarısızlık kaynağı olarak da çıkacaktır karşımıza demek istiyoruz.

Politik etkisi ve faaliyet kapasitesi ile kıyaslandığında dar bir parti örgütü gerçeği ile yüzyüzeyiz halen. Bu nedenledir ki parti, örgütü kendi içinde güçlendirme, büyütme ve yaygınlaştırma, kadrolaşmaya özel bir önem verme, bu çerçevede çeperindeki güçleri eğitme ve örgütleme ihtiyacının döne döne altını çizmektedir. Bu noktada özellikle ve öncelikle doğru bir kadrolaşma politikasının taşıdığı önem tartışmasızdır. Hem parti örgütünü kendi içinde sağlamlaştırıp oturtmak, hem de bugünkü darlığı aşmak doğrultusunda mesafe almak ancak doğru bir kadrolaşma çizgisi izlenerek, kadrolaşma sorunu çok özel bir yoğunlaşma ve yüklenme alanı haline getirilerek başarılabilir.

Kadrolaşma sorunu hep vurgulayageldiğimiz gibi çok boyutlu bir sorundur. Öncelikle uygun bir siyasal çalışma zemini yaratmak, canlı bir örgütsel iç yaşamı oturtmak sorunudur. Bu temel üzerinde eğitim sorunudur, disiplin sorunudur, eleştiri-özeleştiri silahının doğru kullanımı üzerinden kadroların gelişimini ilerletmek, parti yaşamını devrimcileştirmek sorunudur vb... Sorunun mahiyeti ve partinin gelişmesi açısından taşıdığı kritik önem çok değişik vesilelerle ele alındığı için, burada daha çok şu söylenebilir: Yöneldiği pek çok sorun alanı partiyi doğrudan kadrolaşma sorunu ile yüzyüze getirmekte, deyim uygunsa ileriye sıçramasının önüne geçmektedir. Bu nedenle sorun çok daha özel bir tarzda partinin gündeminde yerini almakta, bu konuda parti örgütlerine düşen sorumluluklar, atılması gereken adımlar ayrıntılı tartışmaların konusu olmaktadır.

Son olarak ise şu noktanın altını kalın bir biçimde çizmek gerekir: Doğru bir kadrolaşma politikasını hayata geçirebilmek herşeyden önce, yukardan aşağıya partinin tüm yönetici organlarının doğru bir önderlik pratiği sergileyebilmesi, doğru bir çalışma tarzını hayata geçirebilmesiyle mümkündür. Devrimci örgütü her açıdan güçlendirmenin, kadrolaşma sorununda mesafe alabilmenin kilit halkası budur.

Doğru bir çalışma tarzının tayin edici önemi:

Devrimci bir parti açısından büyük bir önem taşıyan doğru bir çalışma tarzı sorunu, önümüzdeki dönemde partinin en öncelikli olarak çözmesi gereken bir sorun alanıdır. Zira çalışma tarzı partinin tüm sorunlarını kesmekte, bu alandaki zayıflık aşılamadığı ölçüde, diğer sorun alanlarında mesafe almayı da zora sokmaktadır. Buna, illegal temellere dayalı devrimci bir örgüt için hayati bir önem taşıyan örgütsel güvenlik sorunu da dahildir. Mevcut çalışma tarzımız aynı zamanda ciddi bir güvenlik sorunu da yaratmakta, partiyi

saldırılara açık hale getirmektedir. Doğru bir çalışma tarzı ile partiye önderlik pratiği hayata geçirilemediği sürece, güvenlik sorunlarının üstesinden gelebilmek, politik çalışmayı doğru bir temelde yönlendirmek, örgütsel yapıyı oturtmak, kadrolaşmada doğru bir çizgi izlemek, inisiyatifli ve yaratıcı bir çalışmanın önünü açmak vb. mümkün değildir. Çalışma tarzının çalışmanın tüm gidişatı üzerinde belirleyici bir etkisi vardır.

Doğru bir çalışma tarzı temelde politik önderlik sorunudur. Politik önderliği işlevli bir biçimde gerçekleştirebilecek tarzda konumlanmak demektir. Partiyi politik önderlik araçları üzerinden yönlendirmek demektir. Günübirlik pratik müdahaleler yerine ideolojik çizginin yön verdiği bir bakışaçısıyla örgütün ve faaliyetin yönetilmesi demektir. "Yakın önderlik" adı altında eğilim duyulabilen, daha çok da dar pratiğin sorunlarına yönelik olan müdahale tarzı, yarattığı güvenlik sorunlarının yanısıra, örgütsel gelişmenin ve etkili bir siyasal faaliyeti örgütlemenin önündeki en önemli engellerden biridir. İdeolojik-politik bakışaçısının yön vermediği bir önderlik pratiği herşeyden önce önünü görme, siyasal faaliyetin öncelikli sorun alanlarını isabetli bir biçimde saptama, tahlil etme ve doğru bir müdahale sergileme başarısı gösteremez.

İdeolojik-siyasal eğitim ve donanım sorunu:

Partinin yıllardır üzerine gitmeye çalıştığı önemli sorun alanlarından bir diğeri, saflarındaki ideolojik eğitim ve donanım yetersizliğidir. Partinin ideolojik-politik plandaki açıklıklarına, bu çerçevede sağlam temellere oturan bir programa sahip olmasına karşın, bu halihazırda kadro ve militanlara maledilememiştir. Parti değerlendirmelerinde bu alandaki zayıflığın parti yaşamında ve çalışmasında yarattığı sorunlara pek çok vesileyle dikkat çekildiği halde, hala da anlamlı bir mesafe alınamamıştır.

Oysa, önderlik pratiğimiz ile siyasal faaliyetin örgütlenmesi alanındaki zayıflıklarımızın gerisinde, kadrolaşma alanında yaşadığımız zorlanmada, sanıldığından da önemli olan bu sorun alanı durmaktadır. İdeolojik-politik bakışaçısının yol göstermediği bir önderlik pratiği dar sorunlarla uğraşmanın ötesine geçemez. İdeolojik-politik planda zayıflık taşıyan kadrolar ve mahalli organlar ideolojik çizgiyi ve stratejik öncelikleri gözeten bir siyasal faaliyeti örgütleme başarısını gösteremez.

Sağlam bir marksist bakış açısı edinmek ve bu temel üzerinde parti çizgisini daha derinlemesine kavramak öncelikli yüklenme alanlarından biri olarak ele alınmalı, yukarıdan aşağıya tüm partiyi kesen bu zayıflığın üzerine artık kesin bir kararlılıkla gidilmelidir. Bu sorunun pratik çözümü noktasında özellikle de İK'lara ve yerel önderliklere önemli sorumluluklar düşmektedir. Yapılması gereken, somut bir yönlendirme ve sıkı bir denetimdir.

Partiyi saldırılara karşı korumak:

Güçlü bir devrimci örgütün inşasında ve korunmasında siyasal polise karşı mücadelede deneyim kazanmanın, ilkelere ve kurallara dayalı bir örgütsel yaşamı oturtmanın önemi yeterince açıktır. Fakat bugün sorun bunun ötesinde bir önem taşımaktadır.

Özellikle son yıllarda siyasi polis çalışma tarzını değiştirmiş, kullandığı teknik ve yöntemlerde oldukça yetkinleşmiş ve önemli bir deneyim kazanmıştır. Devrimci kadro ve militanların bu yeni duruma karşı yeterli eğitim, hazırlık ve deneyimden yoksunluğu halen başlı başına bir sorun alanıdır.

Dolayısıyla, yeni dönemde güvenlik sorununun özü, siyasi polisin yeni çalışma tarzını tüm yönleriyle incelemek ve kavramak, bunu gözeten ve karşılayan yeni bir çalışma tarzını geliştirmektir. Yanısıra örgüt saflarında ilke ve kurallar konusunda büyük bir dikkat, titizlik ve ciddiyeti yerleştirmek ve elbette bunu devrimci militan kimliğin çok yönlü olarak geliştirilmesiyle birleştirmektir.

TKİP devrimin bayrağını yükseklerde tutacaktır!

TKİP III. Kongresi Bildirisi sol hareketin gelinen yerdeki tablosunu şöyle özetlemekteydi:

"Devrimci ve reformist kanatlarıyla geleneksel sol hareket, '90'lı yılların ortasından itibaren sürekli bir gerileme ve çözülüş süreci içerisindedir. Bu süreç içerisinde reformist akımlar daha da sağa kayarlarken, halkçı devrimci-demokrat akımlar bir yandan örgütsel bir tasfiye, öte yandan devrimci kimlik yönünden sürekli bir erozyon yaşayageldiler.

"Bu sürecin gelinen yerde bir devrimci irade kırılmasına vardığını, devrimci hareketimizin en temel ilkesel ve ideolojik kazanımlarının adım adım terkedildiğini görüyoruz. Birbirini izleyen yeni tasfiyeci yönelimler, devrimin stratejik sorunlarına ve önceliklerine tam bir ilgisizlik, Kürt sorunundaki kuyrukçu sürüklenişler, reformist solla ilkesel ve ideolojik ayrım çizgilerinin silinmesi, ihtilalci örgüt sorunundaki ilkesel ve pratik duyarlılığın fiilen bir yana bırakılması, birarada bunun güncel yansımalarıdır..."

Biz burada, bu değerlendirmenin bir yıl sonrasında, tüm yeni gelişmelerin bu değerlendirmeyi ayrıca doğruladığını, ona ayrı bir anlam kazandırdığını vurgulamak istiyoruz. Geleneksel soldaki tasfiyeci çözülüş ve sürüklenişler bir dizi yapı ve çevre üzerinden artık gözler önündedir. Eski örgütler ya tümden tasfiye olmakta, ya da devrimci konumlar terkedilerek reformist-legalist zeminlere geçilmektedir. Yazık ki gelinen yerde artık farklı parti, örgüt ve grupların oluşturduğu bir "devrimci hareket" olgusundan sözedebilecek durumda değiliz.

Böyle olmadığını bize solun kümeleniş tablosu da tüm açıklığı ile göstermektedir. Bugün TKİP'yi dışında tutarsanız, solda iki ana kümelenme alanı var. Bunlardan ilki legal reformist parti ve çevrelerden, ikincisini ise Kürt hareketi eksenli grup ve çevrelerden oluşmaktadır. Herşeye rağmen devrimci sayabileceğimiz bazı çevreler ise bunlardan birinin ya da ötekinin, bazen de her ikisinin yanında, daha uygun bir ifadeyle, yedeğindedirler. Olmayan ise devrimci bir kümelenme, devrimci eksende bir odaklaşmadır. Zira ortada bunu olanaklı kılacak bir devrimci güçler tablosu yoktur.

'90'lı yılların ikinci yarısında başlayan yeni tasfiyeci kırılma ve sürüklenmenin geleneksel halkçı hareketin geride kalan temsilcilerine hazırladığı akibetin bugün ortaya çıkardığı sonuç budur. Devrim yapma iradesi yitirilmiş, devrimci örgüt zemini terkedilmiştir. Aynı anlama gelmek üzere, ideolojik kırılmayı örgütsel tasfiye tamamlamıştır.

Halkçı akımlar toplamının yapısal zaafiyeti onlara bu akibeti zaman içinde hazırlayacaktı, TKİP bunu ideolojik eleştiri içinde bütün açıklığı ile baştan öngörmüştür. Ama yazık ki süreç bizim öngördüğümüzden de kötü yaşanmış ve sonuçlanmıştır.

Bu tablodan çıkan sonuç şudur: Türkiye'nin devrimci geleceğine hazırlanma görev ve sorumluluğu hiç değilse bugünkü durumda yalnızca komünistlerin omuzlarındadır. TKİP, devrimci sınıf programı ve çizgisiyle, sınıfla devrimci birleşme hedefi doğrultusunda sergilediği ısrarlı ve inatçı pratiğiyle, devrimci örgüt konusundaki tutarlılığı ve kararlılığıyla, yılların mücadelesi içinde geliştirdiği yeni kültürü ve biriktirdiği moral değerleriyle, temsil ettiği yeni devrimci direniş çizgisiyle, tüm bu açılardan aldığı mesafe ile, bugün bunun koşullarına fazlasıyla sahiptir.

TKİP III. Kongresi Bildirisi'nin solun durumunu tespit eden değerlendirmesi de bu aynı gerçeğin vurgulanmasına bağlanmakta idi: *"Partimiz, bugüne kadar olduğu gibi bundan böyle de soldaki her türden tasfiyeci eğilime karşı ilkeli mücadelesini sürdürecek, devrimci ilkelerden, politikadan ve örgütten hiçbir koşulda taviz vermeyecek, gerekirse devrim yolunda tek başına yürüme iradesi ve kararlılığını gösterecektir..."*

EKİM

Yakın dönem deneyimleri üzerinden liseli gençlik çalışmamızın sorunları

Liseli gençlik çalışmamız yakın dönemde, yerellerdeki faaliyetin organik bir parçası olarak, yerel parti örgütlerinin inisiyatifi altında yürütülmeye başlandı. Bu çerçevede hem kentler hem de alt bölgeler üzerinden liseli gençlik birimleri oluşturulmaya çalışıldı. Tüm raporlarda liseli çalışması zorunlu bir başlık olarak kendine yer buldu. Çalışmanın merkezileşme gerekleri çerçevesinde de görece esnek merkezi örgütlenmelere başvuruldu. Böylece bir yandan bölgelerde liseli gençlik alanının yerel doğasına ve belli özgünlüklerine uygun bir siyasal faaliyet ve örgütlenmeye gidilirken, diğer yandan liseli gençlik alanının genel plandaki özgünlüğüne ve merkezileşme ihtiyaçlarına yanıt verilebilecekti. Bunlar uzun yıllar boyunca süren çalışmanın deneyimi ve yarattığı olumlu-olumsuz sonuçların irdelenmesi üzerinden tercih edilen adımlardı.

Sözkonusu yeni adımlar hayli yetersiz güç ve olanaklara yaslanarak atıldı. 2008-2009 eğitim dönemi kapanırken, yalnızca çalışmaya gerçek anlamda yüklendiğimiz yerellerde anlamlı mesafeler ve sonuçlar ortaya çıktı. Bunun dışında genel planda liseli gençlik çalışması alanında hedeflediğimiz mesafeyi katedemedik. Güç ve olanaklar planındaki darlık ve yetersizlikler esası itibariyle mevcut haliyle aşılmadan kaldı.

2009 sonbaharında toplanan III. Parti Kongresi, geride kalan dönemin somut deneyimini de gözeterek, yeni değerlendirmeler yaptı ve belli bir müdahale çerçevesi oluşturdu. Bu tartışma ve değerlendirmelere Ekim'in Mart 2010 tarihli 264. sayısında geniş bir şekilde yer verildi. Kongre sonrası dönem aynı zamanda liseli gençlik alanına yönelik saptanmış bu müdahalelerin gerçekleştirilmeye çalışıldığı bir süreçti. Nitekim alandaki güç ve olanakların darlığına takılmadan Kongre iradesi doğrultusunda yeni adımlar atıldı.

Liseli gençlik çalışmasının merkezi ihtiyaçları ve yakın dönemde atılan adımlar

Bu adımlardan biri liseli gençliğin genel örgütlenme ihtiyacını gözeten, fakat son tahlilde öncü bir müdahale aracı olarak gündeme getirilen merkezi esnek örgütlenmeydi. Bu esnek biçim, "liseli gençliğin özellikleri ve hareketin taşıyıcısı durumundaki ileri kitlesinin eğilimleri dikkate alınarak" gündeme getirildi. Esasta "liseli gençlik alanındaki devrimci arayışı kucaklayıp, alana yönelik militan bir siyasal çalışmaya yöneltmeyi amaçlayan, bu bağlamda faaliyetimizin politik niteliğini alandaki ihtiyaçlar çerçevesinde geliştirmeyi hedefleyen" bir bakışın ürünüydü.

Liseli alanına yönelik özgün örgütlülüğün başlangıç adımları güçlü atılamadığı ölçüde, sözkonusu örgütlenme ancak liseli gençlik çalışmasının akışı içinde kendi gücünü ve yerini bulacak bir araç olabilirdi. Çeşitli aksamalar nedeniyle dönem sonuna denk gelen, mantığı ve ele aldığı gündemler temelinde uzun süreli bir çalışmaya konu olan liseli gençlik kurultayı da, tam da bu esnek örgütlenme aracına güç katacak, yerellerde ayaklarını kurmasını sağlayacak bir araç olarak düşünüldü. Yaşanan toplam sürece baktığımızda, alandaki somut güç ve olanaklarımızın sınırlarına rağmen, özellikle belirli yerellerde hayli anlamlı bir pratik sergilendiğini, toplamda ortaya anlamlı bir irade koyduğumuzu söyleyebiliriz. Fakat ortaya çıkan sonuçlar üzerinden değerlendirdiğimizde, sorunlarımızın ve bu alana yönelik

müdahalemizdeki belli başlı yetersizliklerin-zayıflıkların esası itibariyle sürdüğünü görüyoruz. Dolayısıyla liseli gençlik hareketi ve çalışmamız üzerine yapılan değerlendirmeler kadar, parti kongrelerinde saptanmış görev ve sorumluluklar da tüm güncelliğini halen korumaktadır.

Halihazırda, ülke düzeyindeki gereklerini saklı tutarsak, çalışmanın merkezileştirilmesi alanında atılmış bir adımımız var. Esnek bir örgütsel biçim olarak atılmış bu adım, tüm yerellerdeki çalışmamızın bağlandığı ekseni oluşturuyor. Liseli gençlik çalışmamız, gelinen yerde her yerelde bu örgütsel biçim üzerinden yürütülüyor. Bu konuda herhangi bir sorun ya da tartışma da sözkonusu değil. Dolayısıyla şimdilik liseli gençlik çalışmasının merkezi ihtiyaçları çerçevesinde dile getirilebilecek en önemli sorun, tüm çalışmanın politik koordinasyonunu sağlayacak, genel veya dönemsel politikalarımızı liseli alanına özgülleştirecek merkezi bir yapılanmanın oluşturulmasıdır. Bu basit bir biçimsel adım değildir. Zira liseli gençliğin kendine özgü dinamizmini belirli politikalar ya da politik hat çerçevesinde genel planda aynı motivasyon ve tempoyla harekete geçirmekte, bizzat alandaki güçlerden oluşturulan merkezileşmiş bir yapının yerini herhangi başka bir şey dolduramaz. Alana özgü örgütlenmenin tüm alanlardaki çalışmayı kesen politik bağlayıcılığındaki aksamalar da, böyle bir çatının işlemesiyle büyük oranda giderilebilecektir. Kuşkusuz böyle bir yapı için, hiç değilse belli başlı kentlerde, buna uygun güçlerin hazırlanması ve yönlendirilmesi gereklidir. Çalışmanın merkezileşme ihtiyaçları çerçevesinde Partimizin saptanmış planı ve belirlenmiş hedefleri bu açıdan hala da hayata geçirilmeyi bekliyor.

Liseli gençlik çalışmasının merkezi görevleri planında ikinci bir sorunumuz da yayın alanındadır. Partinin liseli gençliğin önemine dair yaptığı vurgulara rağmen yayınlarımız liseli çalışmamız üzerinden yeterince beslenmiyor. Alandaki temel aracımız olan liseli gençlik yayını ise yerel örgütlerin çok cılız bir katkısını alabiliyor.

Tabii ki bu sorun çalışmanın düzeyiyle, gücüyle, etkinliğiyle ilişkilidir. Fakat bunu tespit etmek kendi başına sorunumuzu çözmeye yetmiyor. Liseli çalışmasının yerellerde güç kazanmasını beklemenin de bir çözüm olmadığı açık olmalı. Her sorunda olduğu gibi sözkonusu sorunda da devrimci yöntem, geleceği kazanmak için güne yüklenmektir. Demek oluyor ki, yerel örgütlerimiz liseli çalışmasının sorunlarını, alanla ilgili gelişmeleri, deneyimleri, haber ve düşünceleri sistemli bir şekilde, ilkin ve öncelikle liseli gençlik yayınında, yanısıra da merkezi yayınlarımızda değerlendirmek, tartışmak sorumluluğu çerçevesinde iradi bir yüklenme içinde olmalıdırlar. Bu doğrultudaki sürekli bir çaba dahi yerel örgütlerimizin liseli gençlik çalışmasıyla ilgilenmesini, alana isabetli müdahaleler yapılabilmesini, merkezi taktik-politikaların doğru yapılandırılmasını ve etkili olmasını sağlayacaktır. Ayrıca bilinmektedir ki, çalışmanın güçlenmesi ile yayınlar başta olmak merkezi araçların güçlendirilmesi arasında karşılıklı bir ilişki ve etkileşim vardır.

Yerel örgütlerimize biçilen misyon ve liseli çalışmasının yerel tablosu

Bunların dışında liseli gençlik çalışmamızın yakın dönem deneyim ve sonuçlarını değerlendirdiğimizde, temel aksamanın yerel örgütler ayağında yaşandığını görüyoruz. Parti liseli gençlik çalışmasını yeniden yapılandırırken, yerel örgütlerin inisiyatifine, çabasına ve müdahalesine belirleyici bir misyon biçmişti. Nitekim düne kadar pek de ileri olmadığımız alanlarda bile yerel örgütlerimizin liseli gençlik çalışmasına yüklenmeleri sayesinde belirgin sıçramalar yaşanabildi. Üstelik bu, liseli gençlik çalışmamızın merkezi düzeydeki boşluklarının yarattığı sorunlara rağmen başarılabildi. Bu tür yerellerde, artık alta doğru kendini üretebilen, liseli alanındaki sirkülasyonun hızına dayanabilen örgütsel temeller yaratılmış bulunuyor.

Öte yandan son bir-iki yılın deneyimi, başarılı çalışma alanlarının fazlasıyla sınırlı olduğuna, çoğu yerelde zayıflığın sürdüğüne de tanıklık etmektedir. Elbette ki bu zayıflığın giderilememesinin bir yanında liseli çalışmasının merkezi plandaki zorlanmaları yatıyor. Fakat giderilmesi bu zorlukların da

aşılmasını sağlayacak olan asıl zayıflık bizzat yerel parti örgütlerinden yansıyor. Basitçe ifade etmek gerekirse, liseli çalışması yerellerde bölge örgütlerimizin inisiyatifine bırakıldığı, dahası liseli gençlik çalışması yürütmeye en uygun güçlerden liseli gençlik birimlerinin kurulması zorunlu tutulduğu, nihayet çoğu yerelde bu çerçevede görevlendirmelere gidildiği halde, alanın önemine denk bir yoğunlaşma içine girilemedi bir türlü. Çoğu durumda bu tür yerellerdeki çalışmalarımız, tüm yetersizliğine karşın temel bir kentte liseli çalışmasının merkezi politikalarını belirleyen liseli üst platformun gündeme getirdiği araçların ajitasyon-propaganda ekseninde kullanımından ibaret kalabildi.

Çalışmanın esasta liseli güçler tarafından yürütüldüğü bir yereldeki liseli gençlik güçlerimizin bu kabul edilemez durumu şaşkınlıkla karşılamasından daha doğal ne olabilir? Öyle ya, Parti, en üst platformu olan parti kongresi üzerinden, liseli gençlik çalışmasının taşıdığı özel öneminin altını kalınca çizmiş, bu çerçevede yerel örgütlerin önüne somut sorumluluklar koymuşken, nasıl oluyor da liseli alanına yönelmek hala da tali bir iş olarak ele alınabiliyor? Yine bizzat liseli yoldaşlarımızın ifadesiyle, liseli gençlik alanı hedefli ve düzenli bir gidişle hızla bağ kurulabilen ve kendini üretebilen bir alan olduğu halde, nasıl oluyor da çoğu yerde uzun bir dönem boyunca bir parça anlamlı ilişkiler çıkarılamayabiliyor?

Bu soruları ancak yerel parti örgütlerimizin temel görevleri bile karşılamakta yetersiz kalabilmeleri olgusu üzerinden yanıtlayabiliriz. Ama bu kadarı mevcut zayıflığı bir zaaf olarak kabullenip sürdürmek dışında bir sonuç yaratmaz. Son kertede Parti, açık bir direktif olarak, bölge örgütlerimizin önüne liseli gençlik çalışması yürütme görevi koymuş, bunun tanımlı birimler ya da işbölümü üzerinden yerine getirilmesi gereğine işaret etmiştir. Üstelik bu sorumluluk önce III. Parti Kongresi iradesi olarak, ardından da Merkez Yayın Organı Ekim aracılığıyla tüm parti örgütlerine sunulmuştur.

Nitekim son iki yılda genel olarak yerel örgütlerimizin iller ve alt-bölgeler bazında liseli çalışmasına yoğunlaşmak üzere işbölümüne gittiğini, yer yer tanımlı birimler kurduğunu söyleyebiliriz. Liseli gençlik içinde güçlerimiz sınırlı olduğu ölçüde, bu birimleşmeler alanla ilgili en tecrübeli ve alana yatkın güçler üzerinden sağlandı. Verili koşullarda az güçle çok sayıda ve çeşitli iş yapma zorunluluğunun liseli çalışmasını doğrudan kesen sonuçlar yaratması kaçınılmazdı. İşte tam bu noktada tercihler, öncelik sıralaması, taktik yaklaşımlar belirleyici olmaktadır. Yazık ki yerellerden akan bilgiler ve ortaya çıkan sonuçlar liseli çalışmasının ilk feragat edilen alan olduğunu gösteriyor. Bu bazen alanlarda siyasal sınıf çalışmasını yürütmekte yaşanan zorlanmaların yol açtığı bir zayıflıkken, çoğu durumda da yerel kadroların meseleye yaklaşımları ve sergiledikleri tutumla ilgili bir sonuç oluyor.

Dolayısıyla sorunun karşımıza çıktığı ve çözüme kavuşması gereken boyut en başta kavrayış alanındadır. Bu konuda söylenmesi gereken her şey söylenmiş olduğu için burada yeniden tekrar etmek gereği duymuyoruz. Ekim'in yukarıda anılan sayısında (Sayı: 264, Mart 2010) ortaya konulan çerçeve dahi yeterli bir tartışma zemini sunmaktadır. Şu an hiç değilse sözkonusu metinlerin incelenip tartışılmasının yeni dönemi kazanmak için bugün öncelikle yükleneceğimiz halkalardan biri olduğunu ifade etmekle yetinebiliriz.

Öte yandan kavrayış-bilinç alanındaki sorunların giderilmesi çabasını daha geniş planda liseli gençlik çalışması içindeki güçlerin, bunun bir uzantısı olarak da liselerde kazanılan güçlerin eğitimi olarak ele almak gerekiyor. Çoğu zaman eğitim açısından lise döneminde atılan adımlar sonrasındaki süreci belirleyebiliyor. Bu nedenle, liseli gençlik çalışması içinde eğitim çalışmaları büyük bir hassasiyetle ele alınmalı, örgütlenme ve kadrolaşmanın çok temel bir gereği olarak görülmelidir.

Liseli çalışmasının yerel gerekleri

Bununla birlikte liseli gençlik çalışmasında yeni dönemi kazanmak, çoğu yerde hala askıda

kalabilen somut bazı adımların atılmasını gerektiriyor. Bunların ilk ikisini merkezileşme ihtiyaçları çerçevesinde dile getirmiş olduk. Yerel örgütler alanına geldiğimizde ise en önemli halka, mutlaka tüm temel organlarımızın, bu çalışmaya en yatkın genç ve dinamik güçlerden kendilerine bağlı liseli gençlik birimleri kurması, varsa eğer bunları güçlendirmesidir. Doğal olarak bu birimlerin temel işlevi, belirlenmiş liselere yönelik faaliyet olmalıdır. Birimlerde tanımlı güçler öncelikli olarak liseli çalışmasını yürütmeye odaklanmalıdır. Liseli çalışması hiçbir şekilde tali plana itilmemelidir. Yalnızca hareketin genel yapısına ve süreçlerine dair çözümlemeler değil, Partiye akan bilgiler de, liseli gençlik çalışmasına verilen önemin ne denli isabetli olduğunu döne döne teyit etmektedir. Önceki değerlendirmelerde de vurgulandığı gibi, liseli gençlik, hem sınıf çalışmamızın gidişatı açısından, hem de genel gençlik hareketine müdahale açısından muazzam olanaklar barındırmaktadır. Dolayısıyla liseli gençlik çalışmasına salt parti iradesi doğrultusunda değil, alanın öneminin kavranmasının yarattığı özel bir ilgiyle de yaklaşılmalıdır.

Yine alanlarda tartışıldığı üzere, bunu tamamlayacak bir diğer adım, mutlaka belirli sayıda lisenin isabetli hedef olarak belirlenmesidir. Bu belirlemede haliyle meslek liselerine özel ve bilinçli bir ilgi gösterilmelidir. Bununla birlikte, güç ve olanakların dağılmasına mahal vermemeye özen gösterilerek, politik potansiyeli gelişkin olan liseler de öncelikli yoğunlaşma alanları olarak saptanmalıdır. Bu hedeflerin en başta sürekli ve düzenli olmak üzere planlı, sistemli, zengin bir müdahaleye konu edilmesi dahi, liseli yoldaşlarımızın vurguladığı üzere, hızla mesafe almamızı sağlayacaktır. Zaten bizde aksayan temel halka da esasta budur. Ne salt birim kurmak, işbölümü yapmak, ne de genel hedefler saptamak kendi başına bir sonuç yaratıyor. İş son tahlilde gelip pratiğe dayanıyor, her alanda olduğu üzere… Alana kendiliğinden, dağınık, gelişigüzel değil de kesintisiz, sistematik ve hedefli bir müdahale gerçekleştirildiğinde, sonuç alınacağından en ufak bir kuşku duymamak gerekir.

Liseli çalışmamızın yerel örgütlere yüklediği sorumluluklardan bir diğeri de bölge-sınıf çalışmasıyla ilişkinin doğru bir temelde kurulmasıdır. Bu elbette farklı dönemler ve gelişme düzeyleri üzerinden farklı tanımlanabilir bir ilişkidir. Stratejik hedeflerimize bağlı olarak bugünkü koşullarda kavranacak halkayı saptamak istiyorsak, güçlü yanlarımıza yaslanarak zayıflıklarımızı giderme yöntemine başvurmalıyız. Verili koşullarda bunun anlamı, çubuğu liseli çalışması lehine bükmektir. Daha açık olarak ifade etmek gerekirse, bugün ihtiyaç liseli gençliğin enerjisini sınıf çalışmasında değerlendirmekten çok, sınıf çalışmasının moral gücüyle gençliği kazanmak, kucaklamak, devrimci-örgütlü kimliğini şekillendirmektir. Özellikle liseli güçlerin bölgelerdeki pratik süreçlere katılımını buna uygun planlamalıyız. Tercihlerimiz muhakkak liseli gençlik çalışmasını güçlendirmeye hizmet etmelidir. Unutmamalıyız ki, bu alandaki güçlenme, maddi ve moral kuvvet olarak sınıf çalışmamıza dönecektir.

Lise çalışmasında bizzat liselerde konumlanmış güçlerin sınırlılığı, çoğu yerelde liseli gençliğin özgünlüğünü, hassas yapısını es geçebilen müdahalelere yol açabiliyor. Giderilmesi gereken bir başka sorun da budur. Açık ki günümüzde aile-okul yönetimi-devlet-düzen cenderesini kolayından parçalayamayan bir kesimden söz ediyoruz. Alandan kazanılan güçlere, söz planında taşıdıkları iddiaya bakarak kadro muamelesi yapmak çoğu durumda yanlış sonuçlara götürebiliyor. Günümüzde liseli gençliğin verili düzeyi ve durumunu hesaba katarak, bu güçlerin önüne vakitsiz hesaplaşmalar çıkarmaktan çok, onları adım adım bu hesaplaşmaya hazırlayan bir yöntemi tercih etmeliyiz. Bu bizi gerçekten hazır güçlere hızla müdahale edip ileriye çıkarmaktan alıkoymadıktan sonra kazandırıcı olacaktır. Liseli güçlerin gerçekten kazanılması, işaret ettiğimiz hassasiyete ek olarak liselilerin tüm sorunlarına eğilmek, politik ve örgütsel olduğu kadar insani, sosyal, ahlaki, kültürel her konuda yakın bir ilgi göstermek sayesinde başarılabilir. Yazık ki meselenin her iki boyutunda da sayılı yereller dışında pek parlak bir tablodan söz edemiyoruz. Bu açıdan liseli birimleri ve

güçlerine organların yakın ilgisi ve denetimi hayati bir önem taşımaktadır.

Çalışmanın son yıllardaki tablosundan yansıyan önemli bir sorun, dolayısıyla gidermek üzere kavranacak halkalardan biri de yerel araçların, örgütlenmelerin, biçimlerin vb.'nin kullanılmasında yaşanan zayıflamadır. Bu konu parti değerlendirmelerinde de ele alınmıştır. Diğer tüm alanlarda olduğu gibi, liseli gençlik çalışmasında da her yerelin, hatta her okulun kendine özgü koşulları, sorunları, gelişmeleri, ihtiyaçları olmaktadır. Genel perspektifler ve araçlar ancak genel bir çerçeve sunabilir. Somut sonuçlar alabilmek kesin bir şekilde özgünlükleri yakalayarak çalışmayı yerelleştirmeyi zorunlu kılıyor.

Burada liseli gençlik çalışmamızın yakın dönem deneyimi ve sonuçları üzerinden belli başlı sorun alanlarını ve ihtiyaçlarını ifade etmeye çalıştık. Bunları aşıp liseli gençlik alanında politik önderlik ihtiyacına yanıt vermediğimiz sürece, liseli gençlik alanındaki potansiyelin, liseliler alanına geldiğinde devrimciliği, savaşçı militanlığı, devrimci mirası istismar edemeden duramayan liberal-tasfiyeci çevrelerce yozlaştırılmasını, son tahlilde heba edilmesini engelleyemeyeceğiz. Güne tam da bu canalıcı durumun yarattığı bir sorumlulukla yüklenmeliyiz. Önümüzdeki sürecin verimli şekilde değerlendirilmesi ve yeni dönemin kazanılması, ilkin bilinç ve kavrayış planındaki eksikliklerimizin giderilmesine, ikincisi de devrimci-militan bir pratik yoğunlaşmaya bakıyor.

"Sınıf eksenli parti" ve kadroların...

(Baştarafı s.22'de)

bulunmak büyük bir önem taşımaktadır. Bir partide bu kanallar ne kadar işlevsel ve etkin kılınabilinirse, o ölçüde partinin kendi güçlerini tanıma, doğru zaman ve zeminlerde doğru müdahalelerde bulunabilme imkanlarına sahip olunabilinir. Bu açıdan bu mekanizmaların hem kendi gelişim süreçlerimiz, hem de partinin önderlik niteliğinin güçlendirilmesi bakımından ikili bir işlevi vardır.

Elbette bu durum tüzüğümüzün açıklık ilkesiyle de ilişkilidir. Kendi gerçekliğimizi, eksiklik ve zaaflarımızı ve yapabileceklerimizi tüm açıklığıyla ortaya koyabilmek, partinin kadrolarını tanıması, gücünü bilmesi ve buna göre adım atmasını kolaylaştıracaktır. Bu noktada sağlam bir bakış ve duruşa sahip olamadığımız sürece, devrimci iddiamız temel önemde bir boşluk içerecektir.

İşaret ettiğimiz bu hususlar devrimci bir örgütlülük içerisindeki kadrolardan beklendiğine göre, kadroların buna uygun bir dönüşümü gerçekleştirebilecekleri zeminler de doğal olarak bulundukları organlardır. Bireysel temelde göstereceğimiz her bir çaba organlar şahsında kollektif bir iradeye ve denetime tabi kılınmalıdır. Şüphesiz organların düzeyi kollektifi oluşturan bileşenlerin niteliği ve uyumuyla alakalı olmakla birlikte, kollektif iradenin en önemli görevlerinden biri de bu niteliği ve uyumu en üst seviyeye çıkarabilmektir. Bu çaba noktasında bileşenleri motive etme, yönlerdirme, müdahale etme sorumluluğuna sahiptirler. Bu yüzden, burada kadroların dönüşüm süreçleri açısından yapılan her vurguyu aslında tüm kolektifler üzerinden de anlamamız gerekir.

Yine belirtmek gerekir ki, bu dönüşüm sürecinin sağlıklı bir zeminde gerçekleşebilmesi, ancak yüzü sınıfa dönük etkin bir kitle çalışması içerisinde mümkündür. Bu zeminden kopuk her çaba, nesnel-toplumsal zeminini yitirmesinden kaynaklı, daha başından sakatlanmaya ve başarısız kalmaya mahkumdur.

Partimizin "sınıf eksenli partiye geçiş!" şiarıyla somutladığı çağrıya verilecek yanıt, tüm kadro ve militanların parti ve devrim davasına adanmışlıklarını yeni bir sınanma alanı olacaktır. Partimizin Türkiye sol hareketinin bugüne kadarki tüm devrimci birikimi ve mirasını temsil eden tek devrimci parti konumunda olması, TKİP'li militanlar olarak üzerimizdeki görev ve sorumluluğun ağırlığını ortaya koymaktadır.

O halde bu misyon duygusuyla güne yüklenmeli, geleceği kazanmalıyız!

Sınıf eksenli çalışmada yerel yayınların rolü ve önemi

Devrimci sınıf çalışmasının araçları işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki mücadelenin seyrine göre saptanır veya bir ihtiyaç olarak ortaya çıkarlar. İşçi sınıfının bilinç ve örgütlenme düzeyinin olduğu kadar, devrimci sınıf partisi ile işçi sınıfı arasındaki organik bağın düzeyi de, araçların saptanmasında etkili bir rol oynar.

Uzun yıllardır yerel bültenler sınıf çalışmamızın temel araçlarından biri olarak kullanılıyor. Hem sınıf çalışmasında ulaşılan düzey, hem bu çalışmanın ortaya çıkardığı ihtiyaçlar gözetilerek kent, sanayi havzaları, organize sanayi bölgeleri ve işkollarına dönük olarak yayınlanan bültenler, propaganda-ajitasyonun yanısıra örgütlenme aracı olarak da oldukça önemli bir işlevi yerine getiriyor.

Bültenleri çıkardığımız dönemden bugüne kabaca göz attığımızda, bültenlerin içeriği, yayın periyodu, elden dağıtımının düzeyi gibi noktalardaki başarısı ile sınıf çalışmamızın gelişimi arasında dolaysız bir bağ olduğunu rahatlıkla görebiliyoruz. Öte yandan bültenlerin yayın periyodundaki aksama veya içerikte görülen zayıflıklar da, çoğu zaman sınıf çalışmasında yaşanan zorlanmaların yansıması olmuştur. Özetle, kıstas olmamakla birlikte, bültenler çoğu zaman yerellerdeki sınıf çalışmasının seyri hakkında fikir veren göstergelerden biri durumundadır.

Bu olgu, bültenlerin bugün devrimci sınıf çalışmasının önemli araçlarından biri olduğuna işaret ediyor. Bundan hareketle, sınıf eksenli çalışmada bültenleri etkili kullanmanın önemi ve işlevi üzerinde durmaya çalışacağız.

Etkili yerel bültenler için seçilmiş hedeflere odaklanmış sınıf çalışması

Sistemli parti faaliyetinin yürütüldüğü kent ve alanların çoğunda yerel bültenler kullanılmaktadır. Genelde aylık bir yayın periyodu tutturan, içerik, dil, üslup, görsellik gibi noktalarda asgari bir niteliğe ulaşan bültenlerde, kimi zaman aksaklıklar yaşanabilmektedir. Sorunun arka planına bakıldığında, aksamanın yaşandığı yerlerde, sınıf çalışmasında da bazı sorunlar olduğu gözlenmektedir. Dolayısıyla bu aksamaları o alandaki çalışmada yaşanan sorunlardan ayrı düşünmek mümkün değildir.

Seçilmiş hedeflere odaklanan, yereldeki sınıfın nabzını tutabilen, planlı siyasal faaliyetle işçilerle canlı bağlar kuran bölgelerin bültenlerinin yayın periyodunda aksama olmadığı gibi, içerik açısından da güçlü ve etkili olmaktadır. Sınıf çalışmasındaki zorlanma veya kaymalar yerel bülteni zayıflatırken, başarı ise içeriğini zenginleştirmekte, işçiler üzerinde bıraktığı etkiyi kuvvetlendirmektedir.

Etkili bir sınıf çalışması yerel bültenlerin amaca uygun çıkmasına katkıda bulunurken, içeriği, görselliği, yayın periyodu ile işlevli olan bir yerel bülten de, sınıf çalışmasının yaygınlaştırılıp derinleştirilmesine önemli katkılar sağlamaktadır. Başka bir ifadeyle, sınıf çalışmasının başarısı yerel bültenleri güçlendirirken, amaca uygun yayınlanan bültenler de sınıf çalışmasının güçlenmesine katkıda bulunmaktır.

Bültenlerin hayatla kurduğu canlı bağın önemi

Bültenlerin yayın periyodunda kimi zaman görülen aksamlar, yazı yetersizliği veya katkıların istenen düzeyde işlevli olmaması ile açıklanabiliyor. Bunu geçerli bir neden kabul etmek mümkün değil. Vurgulamak gerekiyor ki, hem ülke genelinde hem faaliyetin yürütüldüğü

yerellerde işçi sınıfının gündemindeki sorunlarla ilgilenen ve sınıfın tepkilerini, taleplerini, mücadele eğilimlerini saptayabilen bir bölge organı, ne amaca uygun yazı bulmakta ne işlevli bülten çıkarmakta güçlük çeker.

Yerel bir yayın, doğası gereği, öncelikle hitap ettiği işçilerin nabzını tutmayı hedeflemelidir. Bu yayın çizgisi, işçi ve emekçilerin genel sorunlarını, ülkedeki önemli siyasal gelişmelerin işlenmesini dışlamaz; tersine, yerel ve genel sorunların aynı bütünün farklı parçaları olarak ele alınmasını gerektirir.

Hitap ettiği işçi kitlesinin nabzını tutmak, olayları, sorunları yansıtmak sınırlarında anlaşılmamalıdır. Etkili bir yerel bülten, olayları yansıtmanın yanı sıra sınıfı bilinçlendiren, örgütlenmeye ve eyleme çağıran, kapitalistlerin yerel saldırılarına olduğu kadar genel saldırılarına karşı da mücadeleyi öne çıkaran bir yayın çizgisi tutturabilmelidir.

Sınıfla bağların sınırlı olduğu ya da şu veya bu nedenle zayıfladığı yereller olabilir. Bu durumda bülteni işlevine uygun olmayan bir içerikle yayınlamak veya "zaten amaca uygun bir yayın çıkaramıyoruz" diyerek yayın periyodunu aksatmak düşülebilecek iki hatadır. Yapılması gereken, aylık periyodunu aksatmadan bülteni yayınlamak ve en kısa sürede amaca uygun bir içeriğe kavuşturmak amacıyla yoğun çaba sarf etmektir.

Genel hatlarıyla yerel bültenlerin işleyeceği konular

Halen sınıf eksenli parti faaliyetinin temel öncelikleri arasında, seçilmiş fabrika veya işletmelere yönelik sistematik, hedefli, kesintisiz müdahalelerde bulunmak, bu çalışmanın sınıf saflarında yarattığı etkiyi örgütlü güce dönüştürüp eyleme taşımak vardır. Yerel bültenlere bu çerçevede özel bir rol biçtiğimize göre, bültenleri zengin bir içerikle çıkarmanın önemi açıktır

Güncel siyasal gelişmeleri gözardı etmeyen zengin içerikli yerel bültenler, genel hatlarıyla şu başlıkları sistemli bir şekilde işleyebilmelidir:

Sömürü ve köleliğe karşı mücadeleyi öne çıkarmak:

Yerel eylem, grev ve direnişler başta olmak üzere, işçi sınıfının ülkede ve dünyada yükselttiği mücadeleyi sınıfın genel kitlesine taşımak noktasında, halihazırda en işlevsel araçlar yerel bültenlerdir. Dolayısıyla sınıflar mücadelesinin dışavurumundan başka bir şey olmayan işçi eylemlerine her zaman belirgin bir yer vermeliyiz. Salt haber olarak değil, kapitalizmin sömürü ve köleliğine karşı mücadelenin somut örnekleri olarak...

Sermaye iktidarının genel ve yerel saldırılarının teşhiri:

İşbirlikçi sermaye iktidarının işçi sınıfı ve emekçileri hedef alan çok yönlü saldırıları kesintisizdir. Zira sömürü ve köleliğe dayalı kapitalist sistemin derinleşen bunalımı "kesintisiz saldırganlık" politikasını kaçınılmaz kılıyor. Bu genel saldırının yanısıra tek tek kapitalistler de, emek-gücünü satın aldıkları işçileri daha çok sömürebilmek için alabildiğine pervasızlaşıyorlar.

İşçi sınıfı ve emekçilerin çoğu bu saldırıların acısını dolaysız bir şekilde hissetmelerine rağmen, egemenlerin ideolojik hegemonyasından kurtulamadıkları sürece, sermayenin pervasızlığına karşı etkili bir direniş sergileyemiyorlar. Yerel bültenler, hem birey olarak kapitalistlerin hem onların çıkarlarını savunan iktidarın işçi ve emekçi düşmanı yüzünü teşhir etmeli, sömürü ve köleliğe karşı örgütlü direniş çağrısını tok bir şekilde yükseltmelidir. Bu çerçevede "sınıfa karşı sınıf" vurgusu özelikle öne çıkartılmalıdır.

Taban örgütlülüğüne ve bu temele dayalı sendikalaşmaya vurgu yapmak:

Sermaye cephesinden yöneltilen saldırıları teşhir etmek yeterli değildir. İşçi sınıfının bu saldırılara karşı koyabilmesinin tek yolunun örgütlü mücadele olduğu çağrısı da yükseltilmelidir. Örgütlü mücadeleyi yükselten işçi sınıfının karşısında hiçbir gücün duramayacağı olgusu öne çıkartılarak, yaygın olan umutsuzluk ruh haline vurulmalıdır.

Öte yandan, örgütlülüğün hiç de sendikaya üye olmakla sınırlı olmadığı, işçilerin her

koşulda, işyerleri veya havzalarda tabana dayalı örgütlenmeler oluşturabilmelerinin büyük önemi döne döne anlatılmalıdır. Yerel saldırılara olduğu kadar, sermaye iktidarının tüm emekçileri hedef alan saldırılarına da ancak bu örgütlülük sağlanabildiğinde karşı konulabileceğinin altı her vesileyle çizilmelidir.

Sendikal demokrasinin taşıdığı öneme çubuk bükmek:

Sınıf hareketinin verili zayıflığına rağmen işçilerde bir sendikalaşma eğilimi olduğu, yaşanan pek çok sendikalaşma girişimi üzerinden görülmektedir. Ancak, taban örgütlülüğünden yoksunluk ve sendikalara hakim bürokratik ihanetçi anlayış, pek çok girişimin yenilgiye uğramasına neden olmakta, bu da sınıfın bazı bölüklerinde kırılmalara yol açmaktadır.

İşçiler kaderlerini bürokratik sendikacı kasta teslim ettikleri sürece bu sorunların aşılması mümkün değildir. Taban örgütlülüğü ve sendikalarda demokratik işleyişin hakim kılınması, kolay yenilgileri önleyebilmenin temel gereklerinden biridir.

Bültenlerimiz, sendikalarda söz, yetki ve karar verme hakkının kazanılmasının, halen devam eden uğursuz kısır döngüyü kırmak için şart olduğunu döne döne hatırlatmalı, işçileri bu yönde somut adımlar atmaya çağırmalıdırlar.

Sendikalarda yuvalanan bürokratik kast hedefe çakılmalı:

Sendikal demokrasi uğruna mücadele, sermayenin Truva atlarına karşı mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır. İşçi sınıfının halihazırdaki yegane kitlesel örgütleri olan sendikalara egemen zihniyete karşı mücadele ayrı bir önem taşımaktadır. Bu uğursuz zihniyeti temsil eden düşkünleşmiş bürokratik kast, sendikaların kurum olarak yıpranmasına da neden olmaktadır.

Sendikalaşma girişimi, grev, direniş, TİS gibi kritik eylemlerde devreye giren sendikal ihanet, işçi sınıfı nezdinde bu somut veriler üzerinden teşhir edilmelidir. Bu teşhiri yaygın bir şekilde yapmanın en etkili araçları ise yerel bültenlerdir. Bu teşhirler, işçi sınıfına ihanet edenlerden hesap sormak ve sendikaları bu parazitlerin elinden kurtarmak için verilecek mücadelenin belirleyici önemi üzerinden yapılmalıdır.

Sınıf dayanışmasını yükseltmenin önemi:

Direniş ve grevlerle dayanışmanın büyük önemi yeterince açıktır. Zira kazanımla sonuçlanan her grev veya direniş, eylemi bizzat gerçekleştirenlerin yanısıra, genel olarak işçi sınıfının hanesine yazılmaktadır. Direniş ve grevlere destek vermenin, sınıf dayanışmasını farklı boyutlarıyla örmenin, işçi sınıfı açısından bir görev, dahası bir zorunluluk olduğu, ayrıca sınıf dayanışmasının işçi sınıfını sınıf yapan temel niteliklerden biri olduğu önemle işlenmelidir.

Bu başlıkları öne çıkartmamızdaki amaç, yerel bültenlere bir sınırlama getirmek değil, esas alınması gerekene işaret etmektir. Elbette bu konular bültene uygun bir dil ve üslup kullanarak ele alınmalıdır. Konu veya sorunlar hayatla canlı bağları kurularak işlenmeli, emek-sermaye çatışması ve bunun farklı olgular üzerinden dışa vurumu üzerinde özenle durulmalıdır.

Dağıtım esas olarak elden yapıldığı için, yerel bültenler işçi sınıfına dolaysız seslenme olanağı sağlıyorlar. Bu olanak, sınıfa dönük çağrıları somut olarak hayatın içinden yapabilmek anlamına geliyor. Diğer araçların yanısıra bültenlerle de sınıfı örgütlü mücadeleye çağıran komünistler, "gelin sömürü ve köleliğe karşı birlikte direnelim" mesajını da vererek, düzen karşısında durulması gereken zemini işçi sınıfına gösteriyorlar.

Sınıfın, devrimin ve sosyalizmin partisi TKİP 12. mücadele yılında!..

Partiyi güçlendirmek, devrim davasını büyütmek için ileri!

Engin Doruk

Bu topraklarda partimiz TKİP tarafından temsil edilen komünist hareket, 23. mücadele yılını geride bırakıyor. Son 12 yılı partili dönem olmak üzere toplamında 23 yıl, yüzlerce kadro ve militanın emekleri üzerinden şekillenen bir tarihi içeriyor. Bu yönüyle elbette yıldönümleri büyük bir emek ve ödenen bedellerle yaratılan birikimin geleceğe taşınması üzerinden bir anlam taşıyor.

Fakat öte yandan yeni bir mücadele yılına giriyor olmak, güncel görevler, siyasal ve örgütsel sorumluluklar açısından yıldönümlerine ayrı bir anlam kazandırıyor. Sürecin bu iki yönü diyalektik bir bütünlüğü, toplamında birikimin gün ve gelecek üzerinden büyütülme sorumluluğuna işaret ediyor.

Parti birikimi ile bütünleşmek, partimizin tarihini kavramakla mümkündür

Geçmişin devrimci eleştirel bir zeminde aşılmasının ürünü olan partimiz, öncelikle yeni bir çizgiyi ve buna dayalı olarak biçimlenen devrimci örgütsel bir kimliği ifade eder. İşte bu çizgi ve örgütsel birikim, geride kalan 23 yıl içerisinde inşa edilmiştir.

Bu süreç, partimizin gelişim seyrini etkileyen bir dizi siyasal olayın yaşandığı zorlu bir dönemi kapsamaktadır. 12 Eylül faşist darbesinden '89 çöküşüne kadar Türkiye'de ve dünyada dizginlerinden boşalan burjuva gericiliğinin toplumsal yaşama çöreklendiği, yüzyılın başında işçi sınıfı ve sosyalizm adına kazanılan ne varsa süreç içerisinde kaybedildiği ya da yozlaştırıldığı, özellikle bu topraklarda devrimden kaçışın muazzam boyutlara ulaştığı, dünün devrimci örgütlerinin tasfiyeci rüzgarların kanatlarında düzene kapaklandığı bir dönemde, komünistler devrim yolunda yürümesini ve tüm bu gerici rüzgarlara göğüs germesini bilmişlerdir. Dışımızdan yansıyan tüm bu olumsuz etkenlere rağmen devrimci çizgi, devrimci sınıf ve devrimci örgüt anlayışındaki ısrar, komünistleri bugünkü konumlarına taşımıştır: *"Bugün TKİP'de temsil edilen Türkiye'nin komünist hareketi, denebilir ki her açıdan olumsuz olan bu tarihsel ortamda doğdu, yaşama gücü ve gelişme dinamizmi kazandı, sonuçta bugün tutmakta olduğu belirgin yere geldi."* (***EKİM**, Sayı: 243, Aralık 2005, **Güne Yüklenmek, Geleceğe Hazırlanmak...**)*

Elbette bunların birçok açıdan zorlu bir dönemde başarılmış olması, partimiz adına önemli bir üstünlük alanıdır. Yine aynı tarihsel ortam içerisinde tüm olumsuz etkenlere rağmen, kimilerinin geçmiş devrimci birikimi hızla tüketip kendisi ile birlikte yok ettiği bir dönemde, ortaya koyduğu devrimci çizgi doğrultusunda kendisini yoktan var eden tek devrimci örgüt olma niteliği de, yine partimiz şahsında ayrı bir üstünlük alanıdır.

Kuşkusuz tüm bunlar kolay başarılmamıştır. Sayısız badireler, düşman saldırıları, tasfiyeci manevralar boşa çıkarılarak, bu birikim komünist hareket tarafından günümüze kadar taşına gelmiştir.

İşte partimizin geride bıraktığı yıllar içerisinde yürüdüğü bu meşakkatli yolu nesnel ve siyasal gelişmelerle birlikte kavramaksızın, partimizin mevcut birikimi ile bütünleşmek yeterince mümkün olmayacaktır. Bu yönüyle parti öncesi ve partili dönemle birlikte geride kalan bu 23 yıllık tarih en başta saflarımızda çok yönlü bir kavrayışa konu edilmeli,

içselleştirilmeli ve her bir yoldaş nezdinde cisimleşebilmelidir. Partimiz TKİP'nin 12. yılını geride bıraktığı şu günlerde tüm yoldaşlarımızın ve devrim davası için emek harcayan dostlarımızın, partimizi daha yakından tanıyabilmeleri, yıllar içerisinde yaratılmış birikimle daha ileriden bütünleşebilmeleri için özel bir çaba ortaya koymalıyız. Tüm alanlarda 12. yıl vesilesiyle gündeme alacağımız faaliyet planlamasının muhakkak böylesi bir başlığı olabilmelidir. Elbette bu yönüyle de partimizin yönlendiriciliği ve çabası tayin edici önemdedir.

Bu açıdan son yıllarda bir takım anlamlı adımlar atılmıştır. Örneğin tüm partili dönemi kapsayan temel değerlendirmelerin yer aldığı materyallerin partiye ve devrimci kamuoyuna sunulması, bu bütünsel materyallere dayalı eğitim programlarının hazırlanması gibi. Yine bu açıdan partimizin 12. yıldönümü vesilesi ile bir dizi özel eğitim faaliyeti, seminerler vb. gerçekleştirilebilir. Bu konuda parti tarihinin en azından genel çerçevesi ile kavranılması için sistematik bir şekilde kullanılacak eğitim materyalleri ve programları hazırlanabilir.

Burada bir başka önemli sorumluluk partili yoldaşlara, yerel parti örgütlerine düşmektedir. Öncelikle mevcut birikim ile bütünleşmek, bu birikimi aşağı doğru bulunduğu alandaki yoldaşlara ve kitle ilişkilerine taşımayı yeri geldiğinde değil sürekli bir sorumluluk olarak ele alabilmek, bunu sistematik bir çabaya konu edebilmek, tüm yoldaşlar ve organlar açısından temel bir görevdir. Bunun kendisi altını çizdiğimiz gibi temel ve kesintisiz olarak hayata geçirilmesi gereken bir görevdir, fakat partimizin yıldönümleri süreçlerinde çok daha özel bir yoğunlaşmaya konu edilebilmelidir. Zira bu süreçler hem parti içerisinden hem de yürütülen etkili bir tanıtım faaliyeti ile dışımızdan partimize yönelik ilginin artabileceği dönemlerdir.

Dolayısıyla gelinen yerde 12. yıl vesilesi ile yürüteceğimiz faaliyeti planlarken, mevcut organlardan başlayarak çeper örgütlenmelerimize ve kitle ilişkilerimize kadar partimizin tarihini, genel hatlarıyla çizgimizi ve örgütsel kimliğimizi taşıyacak bir çalışmayı muhakkak gözetmeliyiz. Kaldı ki parti çizgisini kitle içerisinde cisimleştirebilmenin en etkili yollarından birisi de budur.

Partimizin yeni mücadele yılında "Partiyi güçlendirelim, devrim davasını büyütelim!"

Yineliyoruz; böylesi yıldönümleri vesilesi ile bir kez daha güncel görev ve sorumlulukların altı çizilir, girilen yeni mücadele yılı üzerinden politik ve örgütsel hedefler tüm partinin gündemine getirilir. Bunun kendisi 12. yılını geride bırakan TKİP açısından II. ve III. Parti kongre platformları üzerinden somutlanan, ancak dönem olarak ele alındığında kongre süreçlerinin de öncesini kapsayan hedefler, buna bağlı olarak tanımlanan görev ve sorumluluklar anlamına gelmektedir. Dolayısıyla 12. yıl vesilesi ile işaret edeceğimiz görevler, partinin son 4-5 yılını kesen bir mahiyete sahiptir.

Partimizin kuruluş kongresi ardından yaşadığı kapsamlı saldırı süreci, sonraki dönemi belirleyen mahiyette sonuçlar yaratmış, parti, deyim yerindeyse ilk kongrenin hemen ardından yeniden inşa süreci içerisine girmek durumunda kalmıştı. Bu dönem büyük oranda darbenin yarattığı tahribatı ortadan kaldırmak, her açıdan partiyi yeni bir düzeyde örgütlemek gibi görevlerle yüzyüze kalınan bir dönemdi. Hem de siyasal açıdan emperyalist savaş ve saldırganlığın tırmandığı, sınıfa yönelik saldırıların dizginlerinden boşaldığı, devrimci örgütlere yönelik fiziki imha da dahil olmak üzere tasfiye saldırılarının yoğunlaştığı, zindanlarda tecrit saldırısının kanlı katliamlarla bir arada yürütüldüğü bu süreçte, partimiz bir taraftan alınan darbenin tahribatlarını gidermek, öte taraftan böylesi siyasal gündemler üzerinden ortaya çıkan sorumlulukları hakkıyla yerine getirmek görevleri ile karşı karşıya kaldı. Tabii buna Kürt hareketinde ve solda yaşanan yeni tasfiyeci sürecin olumsuz atmosferini de eklemek gerekiyor. Tüm bu tablo içerisinde partimiz 3-4 yıl gibi kısa sayılabilecek bir zaman dilimi içerisinde, dönemin ortaya koyduğu siyasal ve örgütsel görevleri başarıyla yerine getirdi ve süreçten güçlenerek çıkmayı başarabildi. Böylelikle bir dönem geride bırakıldı.

"Devirmeyen darbe güçlendirdi; parti için gerçekten zor olan bir dönem başarıyla geride bırakıldı. Şimdi partiyi çok yönlü ve zorlu görevlerle yüklü yeni bir dönem beklemektedi.r..." (***EKİM*** *Sayı: 231,*

*Ocak 2003). **"Partiyi her açıdan ve her alanda güçlendirmek için..."*** başlıklı parti değerlendirmesinden yapılan bu alıntı, şu an içerisinde geçmekte olduğumuz yeni dönemin çıkış noktasını ifade etmektedir. Çıkış noktası diyoruz, zira bu temel değerlendirmenin ardından gerçekleşen iki parti kongresinin gündemlerine baktığımızda bir bütünlük olduğunu ve partinin içerisine girdiği dönemin geride kalan bu 7-8 yıllık süreci içerdiğini rahatlıkla görebiliriz.

Evet, parti olarak önümüzde, *"çok yönlü ve zorlu görevlerle yüklü yeni bir dönem"* durmaktadır. Bu açıdan partinin özellikle son iki kongre platformu üzerinden öne çıkardığı dönemsel görevleri şu iki başlık üzerinden özetleyebiliriz: Birincisi **partinin her açıdan ve her alanda güçlendirilmesi**. Burada partinin güçlendirilmesi, partinin nitelik ve nicelik olarak büyütülmesi, buna bağlı olarak kadrolaşma sorunu, faaliyetin yeni bir takım alanlara taşınması, parti örgütünün devrimcileştirilmesi vb. kendi içerisinde bir dizi alt başlığı barındırıyor. İkinci temel önemde görev ise, **partinin sınıf eksenine oturtulması,** ya da III. Kongre'nin şiarıyla söyleyecek olursak, **"Sınıf eksenli partiye geçiş**"tir. Bu ise toplam sınıf çalışmamızda somut kazanımlar elde etmek, sınıf içerisinde yeni güç ve mevzilere kavuşmak, partinin gelişim seyrini bu maddi zemine oturtmak anlamına gelmektedir.

Partimiz, bu ikili sorumluluk alanını hemen tüm kongre platformlarında "devrimci örgüt, devrimci sınıf" ilişkisi üzerinden tanımlamış, "devrimci çizgi" ve konum dahil olmak üzere bugüne kadar yaratılmış birikimin korunup büyütülmesinin de ancak bu iki temele sahip olunduğu koşulda mümkün olacağını açıkça ifade etmiştir. Zira toplamında mevcut değerler sistemi ve elde edilen maddi kazanımlar, ancak sağlam temellere sahip devrimci bir parti tarafından güvencelenebilir. Böyle bir partinin güvencesi ise öncelikle tutarlı devrimci bir çizgi, ikinci olarak oturduğu sınıf temelidir. Partimiz TKİP'nin çizgisi ortadadır. Bugün bu topraklarda bilimsel olarak işçi sınıfının tek tutarlı devrimci çizgisine sahip olan parti, TKİP'dir. Keza partimiz, geride kalan dönemin tüm zorluklarının üstesinden başarıyla gelebilmiş olmayı, en başta sahip olduğu devrimci çizgiye borçludur. Fakat başta bu çizginin korunabilmesi, yanısıra günün görev ve sorumluluklarının üstesinden gelinebilmesi ve partimizin geleceğe güvenle yürüyebilmesi için, öncelikle asgari bir düzeyde de olsa, o çelikten sınıf temeline oturması kaçınılmazdır. Bu ise belirsiz bir geleceğin değil tam da bugünün sorunudur.

Evet, partimiz gelinen yerde özellikle parti örgütünün güçlendirilmesi ve sınıf temeline oturtulması üzerinden somut bir gelişim süreci içerisine girmek, buradan hareketle büyümek ihtiyacını fazlasıyla hissetmektedir. Son iki kongre platformunda dönemin ortaya koyduğu görev ve sorumluluklar açıklıkla tanımlanmış, yürünmesi gereken güzergah belirgin bir şekilde tanımlamıştır. Artık sorun bu sorumluluklar üzerinden tüm parti organlarının ve güçlerinin harekete geçirilmesi, çalışma tarzımızın hedefler çerçevesinde yeniden şekillendirilmesi, araç, yol ve yöntemlerin dönemin ihtiyaçlarına göre düzenlenmesi ve tüm bu açılardan zamanla yarışılması gereken bir süreç içerisinden geçmekteyiz. Önümüzdeki kısa vadeli süreç içerisinde partimiz, bu iki temel sorun alanını asgari oranda ve somutta çözüme kavuşturmak zorundadır.

Sonuç olarak bir kez daha şu gerçeğin altını çizmekte fayda var: 12. yılını geride bırakan TKİP, zor dönemlerin partisi, bizler ise zorlu koşulların devrimcileriyiz. Nesnel gelişmelerin aleyhimizde seyrettiği bir dönemde ve en ağır şartlar altında karşımıza çıkan siyasal ve örgütsel görevlerin üstesinden başarıyla gelmiş bir tarihe sahibiz. Dönüp geriye baktığımızda, son 23 yılın siyasal gelişmeleri üzerinden bunu rahatlıkla görebiliriz. Bundandır ki günün görev ve sorumluluklarını başarıyla omuzlayacak maya TKİP'de fazlasıyla mevcuttur. Yeter ki tüm parti örgütleri, konumlanışını, sosyal pratiğini, çalışma tarzını güncel hedefler doğrultusunda düzenlesin, dikkatini partiyi her adımda güçlendirecek ve sınıf temeline oturtacak bir faaliyet süreci üzerine yoğunlaştırsın.

İşte o zaman üstesinden gelemeyeceğimiz sorun kalmayacaktır...

"Sınıf eksenli partiye geçiş"in sorunları...

Kritik bir halka olarak yerel parti örgütleri

Uzun bir süredir "sınıf eksenli partiye geçiş"in, giderek partiyi güçlü bir sınıf temeline oturtmanın, en başta bu alanda güç ve mevziler elde etmenin sorunlarını tartışıyoruz. Bu bakış üzerinden bugün parti olarak güç ve olanaklarımızın büyük bir kesimini sınıf çalışması içerisinde konumlandırmış bulunuyoruz. Dönemin tüm zorluklarına, dışımızdan yansıyan olumsuz etkenlere rağmen, bu alanda soluksuz bir tempoyla çalışıyoruz. Ortaya çıkan yeni imkânları en başta sınıf çalışmasının ihtiyaçları üzerinden değerlendiriyoruz.

Bu kadarı partinin sınıf temelini güçlendirmenin, giderek bu eksene oturtmanın sadece ön koşuludur. Elbette gelinen yerde bu açıdan belli sonuçlara ulaşılmış, deneyimler biriktirilmiş, dahası kimi maddi kazanımlar da elde edilmiştir. Fakat sınıf çalışmasında mesafe katedebilmek, var olanın ötesine uzanabilmek, somut kazanımlara dayalı bir gelişim süreci yaşayabilmek, partimizin önünde yürünmesi gereken bir yol olarak durmaktadır hala. Bu ise bizi sınıf içerisinde yürütülen gündelik mücadeleye, dolayısıyla yerel çalışma alanlarına çeker. Burada ortaya çıkan somut sorunları önümüze koyar.

Yerel parti örgütlerini sürecin dinamik halkaları haline getirmeliyiz!

Partiyi sınıf temeline oturtma ve buradan bir gelişim süreci ilerletme tartışmasının somuttaki karşılığı, esas olarak partinin sınıfla temas noktaları olan yerel çalışma alanlarıdır. Yerellerde yürütmekte olduğumuz sınıf eksenli faaliyet, parti sınıf ilişkisinin maddi zeminidir. Dolayısıyla, bir gelişim süreci içerisine girmemiz açısından, sınıf çalışması içerisinde konumlanmış yerel parti örgütleri ve birimleri, en kritik halkaları oluşturmaktadır. Bu nedenle, sınıf eksenli partiye geçiş üzerinden genel olarak yürütmekte olduğumuz tartışma tüm canlılığını, gücünü, pratik deneyimlerini ve sonuçlarını, ancak sınıfla temas halinde olduğumuz yerellerde ortaya koyabilir.

O halde parti olarak öncelikle sınıf çalışması içerisinde konumlanmış güçlerimizi sürecin en dinamik halkaları haline getirilebilmeli, tüm yerel parti örgütlerimizi dolaysız bir şekilde bu tartışma sürecinin içerisine çekebilmeliyiz. Pratiğin tüm canlı deneyimlerine sahip olmanın verdiği olanaklara dayanarak bunu gerçekleştirebilmeliyiz. Gerek bizzat örgütleyicisi olduğumuz pratikleri gerekse sınıf cephesinden dışımızda gelişen her türlü hareketliliği bu temel yaklaşım üzerinden ele alabilmeli, ortaya çıkan olanakları partinin sınıf temelini güçlendirme bakışıyla yerel örgütlerimizin önüne koyabilmeliyiz.

Sınıfa yönelik faaliyet yürüten güç ve örgütlülüklerimiz açısından bu alanda mesafe katedebilme sorunu gayet somut bir süreçtir. Fabrika çalışması ve deneyimleri, kimi mevzi direnişlere yönelik gerçekleştirdiğimiz müdahaleler, çalışmada kullanılan araçların işlevi, kitle ilişkileri üzerinden çıkabilecek sorunlar, bunların her biri yerel örgütlülüklerin önünde duran nesnelliklerdir. Yani yerel faaliyetler dinamik bir muhtevaya sahiptir. İşte tüm bu somutluk üzerinden yürütülecek tartışmalar, bizi toplamında sonuca götürecek adımların başlangıç noktalarıdır da. Dolayısıyla, sınıf eksenli partiye geçiş sürecini öncelikle bu somutluğa dayanan bir bakışla ele alabilmeli, sınıf çalışması üzerinden konumlanmış güç

ve örgütlülüklerimizi sürecin etkin bileşenleri haline getirebilmeliyiz.

Kesintisiz ve etkin merkezi önderliğin önemi!

Yukarıda belirttiğimiz gibi, sınıf eksenli partiye geçiş sürecinde yerel parti örgütlerinin önemi ortada durmaktadır. Ancak yerellerde yürütülen faaliyetin merkezi olarak "çalışma tarzından örgütsel süreçlerine, kitle çalışmasından kullandığı araçlara kadar" çok yönlü bir değerlendirmeye konu edilmesi ve ortaya çıkan sonuçlar üzerinden faaliyetin yeniden düzenlenmesi, tayin edici bir öneme sahiptir. Zira yaşanan sorunlar ve zayıflıklar, somutta yerel parti örgütleri şahsında kendisini ortaya koymaktadır. Burada ortaya çıkan yetersizliklerin aşılması en başta güçlü ve sonuç alıcı merkezi müdahale alanına girmektedir.

Örneğin birçok alanda "yoğun bir faaliyet temposu içerisindeyiz ama sonuç almak noktasında zorlanıyoruz" denebiliyor. Ya da "koşturuyoruz ama geriye maddi bir birikim bırakamıyoruz" gibi değerlendirmelerle karşılaşabiliyoruz. O halde parti olarak dönüp ilgili alanlarda süren faaliyeti çok yönlü bir değerlendirmeye konu edebilmeli, güçlerin konumlandırılmasında mı sorunlar yaşanıyor, hedeflerde mi belirsizlikler var, örgütsel alanda dağınıklıklar mı yaşanıyor vb. bir dizi soruya yanıtlar üretebilmeliyiz. Temel hedefler doğrultusunda her bir alanın gündemlerinin belirlenmesi, güç ve olanakların şekillendirilmesi, araçların etkinleştirilmesine kadar geniş bir alandır bu. Diğer yandan, atıl olanın sürece dahil edilmesi, dağınık olanın derlenip toparlanması, zayıf olanın güçlendirilmesi, uzak olanın yakınlaştırılması, belirsiz olanın netleştirilmesi vb., tüm bunlar hedefler doğrultusunda yapılacak tartışma ve müdahalenin başlıklarıdır aslında. Ve bütünlüklü olarak ele alındığında, tüm bunlar merkezi önderlik alanına girmektedir.

Bu noktada parti, merkezi yayınların yanısıra (MYO ve PYO), doğrudan yerel çalışmaların önünü açacak müdahale araçları geliştirebilir. Örneğin belli aralıklarla ilgili alanlara dair düşünce ve yönlendirmeleri içeren özgün metinler kaleme alınabilir. Alan politikalarının belirlenme süreçlerinden hedef seçilen fabrika çalışmalarına dair somut önerilerde bulunulabilir. Bunların yanısıra mevcut deneyimlerin ve partinin toplam birikiminin yerellere taşınabilmesi için, yukarıdan aşağıya doğru kesintisiz bir süreç işletilebilir. Böylesi bir süreç, alan çalışmalarında ortaya çıkabilecek tıkanıklıkları aşmak, yetersizliklerin üstesinden gelebilmek açısından ön açıcı olacaktır.

Yerel parti örgütleri her açıdan güçlendirilmelidir!

Buraya kadar söylenenler üzerinden partinin merkezi sorumluluklarına çubuk büküldüğü sonucu çıkarılabilir. Kritik halkanın yerel faaliyetler ve yerel parti örgütleri olarak tanımlandığı yerde, tartışmanın merkezi sorumluluklar alanına oturtulması bir çelişki gibi görünebilir. Fakat tersine, burada mevcut gerçekliğimiz üzerinden diyalektik bir ilişki sözkonusudur. Alan çalışmalarında ortaya çıkan politik ve örgütsel zayıflıklar ve buna bağlı olarak gündeme gelen ihtiyaçlar, kaçınılmaz olarak daha etkin bir merkezi yönlendirme ve müdahaleleri gerektirmektedir.

Bugün birçok faaliyet alanında sınıf çalışması açısından kimi anlamlı adımlar atıyor ve bu adımlar üzerinden ilgili alanlarda parti çalışmasının sınıf temelini güçlendirecek olanaklar ortaya çıkarabiliyoruz. Dahası faaliyet içerisinde fabrika ve bölge temelli eylemli süreçler örgütleyebiliyor, dışımızda gelişen kimi mevzi direnişlerle anlamlı ilişkiler kurabiliyor, müdahalelerde bulunabiliyoruz. Zaman içerisinde karşımıza çıkan böylesi olanaklar yerel parti örgütlülükleri tarafından bir yere kadar taşınabiliyor da. Fakat dönüp baktığımızda, bu süreçlerin kalıcı bir birikime ve toplam sınıf çalışmamız açısından yeni mevzilere dönüştürülmesi noktasında zorlanıldığını görebiliyoruz. İşte bu tablo bizim açımızdan sınıf çalışması üzerinden konumlanmış güç ve örgütlerimizin mevcut zorlanma alanlarını ve sınırlarını ortaya koymaktadır.

Dolayısıyla, partinin sınıf temelini

(Devamı s.28'de)

"Sınıf eksenli partiye geçiş"in sorunları...

"Sınıf eksenli parti" ve kadroların tayin edici önemi

C. Bakır

Siyasal süreçlerde kimi kritik dönemler, devrimci partilerin niteliksel bir sıçramanın eşiğine geldikleri dönemlerdir aynı zamanda. Böylesi dönemler ya söz konusu partilerin bu aşamaya uygun bir dönüşümü gerçekleştirerek kendilerini yeni bir düzeyde var etmelerine tanıklık eder, ya da tersinden bu dönüşümü gerçekleştirememenin yarattığı bir dizi sorunla boğuşarak kısır bir döngü içinde gerilemelerini kaydeder. Burada sürece nesnel ve öznel yönden birçok faktör etki eder.

III. Kongre sonrası partimizin "sınıf eksenli parti!"ye geçiş olarak şiarlaştırdığı ve halen devam etmekte olan süreç de, komünist hareketin tarihinde dönem dönem birer sıçrama tahtası olarak tanımladığı atılımların yeni bir düzeyini ifade etmektedir. Parti geldiği yeni aşamayı ortaya koyarak ve bundan hareketle, tüm parti örgütlerine bir çağrıda bulunmakta ve ulaşılması gereken yeni hedefe işaret etmektedir.

Partinin kendini daha ileri bir düzeyde var edebilmesi, nesnel koşulların getirdiği sınırlamalar saklı tututulursa, parti örgütlerinin, belirlenen hedefler doğrultusunda, mevcut olandan daha ileri bir önderlik kapasitesi ve pratiği sergileyebilmelerine sıkı sıkıya bağlıdır. Bu açıdan yeni bir düzey iddiası, her şeyden önce kendi içinde daha ileri bir düzeyin örgütlenmesine dönük yapılmış iradi bir müdahaledir aslında. Eğer partiyi canlı bir organizma olarak düşünürsek, ancak organizmayı oluşturan tüm hücreler misyonlarına uygun bir dönüşümü gerçekleştirdileri takdirde sağlıklı bir büyüme süreci devam edebilir. Tersi durumda ise, zamanla organizma bütünlüğünün bozulmasına yol açacak bir sonuç kaçınılmaz olarak doğar.

Buradaki ilişki elbette karşılıklıdır. Nasıl ki mevcut organların ve tek tek kadroların yeni dönemin ihtiyaçları çerçevesinde örgütlenebilmeleri açısından partinin bir dizi pratik önlem alması, planlamalara gitmesi zorunluysa; aynı şekilde, bu planlamaların başarıyla hayata geçirebilmesi de, parti organlarının ve her bir kadronun, mevcut pratiğini aşacak yeni bir iddia ile ortaya çıkmasını, bu yönde süreklilik arzeden iradi bir müdahaleyi gerçekleştirmesini gerektirir.

"Sınıf eksenli parti!" şiarıyla somutlanan yeni sürecimiz çok çeşitli başlıklar altında ele alınıp işlenebilecekken (çalışma yöntem ve araçları sorunundan kadrolaşma sorununa, örgütsel inşadan örgütsel güvenlik soruna kadar bir dizi başlık çerçevesinde), biz burada konunun daha dar fakat önemli bir yanı, kadroların kendilerini yeni bir temelde örgütleyebilme görev ve sorumlulukları üzerinde durmak istiyoruz.

"Zor dönem devrimciliği" tanımlamasıyla Habip ve Ümit yoldaşlar şahsında öne çıkarılan vurgulardan bir tanesi de, yoldaşlarımızın partinin gelişim süreçlerini kendi süreçlerine dolaysız bir şekilde yansıtmaları olmuştur. Yani partinin yeni bir iddia ve düzeyle ileriye atıldığı her dönemde, bu çağrıya cevap vererek kendi pratiklerine örnek birer iradi müdahalede bulunabilmişlerdir.

Böylesi bir yeti, parti ve devrim davasına duyulan inançtan ve davaya adanmışlıktan gelen güçlü bir misyon duygusuyla kazanılabilir ancak. Şüphesiz bugün her bir yoldaşımız, kendi içinde belli bir iddia ortaya koyarak, fedakarlıklar sergileyerek, devrim davası için emeğini ve katkısını partiye sunmaktadır. Ancak bahsedilen, bu katkıyı daha ileriye çıkarma bilinciyle kendini gözden geçirebilen, eksiklik

ve yetersizliklerini bilince çıkarabilen ve tabii ki bunları aşma yönünde sürekli bir çabaya konu eden, kısacası kendi gelişim sürecine bilinçli bir yön veren iradi müdahaledir.

Mevcut olanla yetinen, rutinin dışına çıkamayan bir kapasite belki günü kurtarabilir, fakat hiçbir biçimde geleceği kazanamaz. Zaten böylesi bir pratiğin partimizin sürekli öne çıkardığı "insiyatifli kadrolar" beklentisine bir yanıt oluşturmayacağı da yeterince açıktır.

Zaman hızla akıp giderken, kitle hareketinin uzun yılları bulan durgunluğu vb. nedenlerle sınıf mücadelesinin farklı sorunları ve zorluklarıyla uğraşırken, kadroların ihtiyaca yanıt verecek bir pratiği sergileyebilmeleri, daha fazla ve süreklileşen iradi bir çabayı gerektirmektedir. İlerlemeyenin gerileyeceği diyalektik kuralı üzerinden de bakıldığında, mevcut durumumuzu sürekli sorgulayan bir bakışa sahip olmak çok önemlidir. Şüphesiz gelişim süreci düz bir çizgi ilerlemez. Bununla birlikte, gerekli olan bakışa sahip olunduğu ve buna uygun iradi müdahaleler gerçekleştiğinde yeni bir ivme yakalanabilecektir.

Tarihte bir özne olabilme iddiasıyla yola çıkmak, aynı zamanda kendi iradesine bilinçli bir yön verebilme çabasıdır. Nesnel süreçlerin tüm dezavantajlarına ve sınırlılıklarına karşın komünistlerin iradelerini ve eylemlerini belirleyecek olan temel faktör, kendi örgütlü bilinçleridir. Bilinç açıklığı ise her şeyden önce belli bir teorik-ideolojik birikimi gerektirir. Bu bakımdan kadroların kendi teorik-idolojik donanımlarını artırma noktasında gösterecekleri her çaba, kendi eylem ve iradelerine bilinç unsuru katabilme ve bunu daha ilerden yapabilme çabası anlamına gelecektir aynı zamanda.

O halde, partinin gelişim süreçlerine ayak uydurabilme noktasında her bir kadronun kendine öncelikli olarak sorması gereken sorulardan biri, bu süreçte ideolojik-teorik düzeyini ne kadar ilerletebildiği olmalıdır. Nitekim partimizin "nitelikli kadro" ihtiyacı vurgusunun bir yanını bu nokta oluştururken, konu "partinin ideolojik düzeyinin kadrolara maledilebilmesi" çerçevesinde de çözülmesi gereken öncelikli sorunlardan biri olarak tanımlanmaktadır.

Her bir kadronun Marksizmi ve onun bilimsel yöntemini kavrama noktasında göstereceği çaba mücadeleye, mücadelenin sorunlarına ve kendi pratiğine dair daha derinlikli düşünebilmesini ve sonuçlar çıkarmasını sağlayacaktır. Aynı şekilde, partinin temel yayınları ve değerlendirmeleri üzerinden parti çizgisinin kavranmasına dönük her çaba, partili düzeye ulaşabilmenin temel önemde bir güvencesi olacaktır.

Teorik-ideolojik eğitim çalışmalarının muhakkak ki kollektif bir yönlendirme ve planlamaya tabi tutulması gerekmektir. Bununla birlikte, her bir kadro kendi gelişim süreçleri ve ihtiyaçları bakımından bireysel temelde de etkin bir çalışma yürütebilmelidir ve bunun için hiç de kollektif planlamaları beklememelidir.

Günlük siyasal faaliyetin koşuşturmacası içerisinde bu konuya yeterince zaman ayırma olanağından yoksunuz denebilir. Buradan gelen güçlükler kuşkusuz vardır. Ama yine de zaman sorunu her şeyden önce kendi yaşamımızı yeteri oranda planlama ve disipline etme sorunudur. Bu noktada yapılacak planlamalar ve uygulamalar her bir kadronun kendi çabasına, özverisine ve beceresine kalmıştır. Sonuçta Bolşeviklerin deneyimini anlatan onca romandan da görebildiğimiz kadarıyla, kadroların teorik-ideolojik birikimlerini geliştirmeye dönük faaliyetleri, bunun için ayrılmış özel zaman dilimleri sonucunda değil, tam da konunun hangi yakıcı ihtiyaca denk düştüğün bilinciyle ve kadroların özverili çabaları sonucunda gerçekleşmektedir.

Şöyle de düşünebiliriz. Bugün, kitle hareketinin en durgun olduğu bu dönemde bile ideolojik-teorik birikimimizi geliştirme çabasının önüne zaman yetersizliğini koyarsak, yarın kitle hareketinin yükselişe geçtiği bir dönemde, önümüze çıkacak devasa görev ve sorumlulukların kapsamı düşünülürse, gerekli olan zaman dilimini nasıl bulacağız?

Tekrar hatırlatmak gerekir ki, zaman sorunu her şeyden önce kendi yaşamımızı ne oranda örgütleyip disipline edebildiğimizle alakalıdır. Her bir kadro siyasal faaliyetini, örgütsel yaşamını sürekli bu gözle irdeleyebilmeli, gerekli muhasebeyi yapabilmelidir. Şüphesiz planlarımızla günlük hayatın akışı birçok

noktada örtüşmeyecek, bir dizi aksamaya neden olacaktır. Ama önemli olan bir çalışma tarzı olarak bir sistematiğe kavuşmak, faaliyetimize de bu temelde yön verebilmektir. Tersi durumda, günün koşuşturmacası içerisinde verimsiz, sonuç alınamayan ve kendiliğindenci bir çalışma tarzına düşeriz. Açıktır ki kendi örgütsel yaşamını, siyasal faaliyetini örgütleme becerisi göstermeyenler, kitlelerin mücadelesini örgütleme başarısını hiç göstermezler.

İdeolojik-teorik birikimi artırma yönünde işlevli araçlardan biri de yayınlara düzenli katkı sunulmasıdır. Yazı yazma faaliyeti en çok zorlandığımız ama gelişim süreçlerimiz açısından en işlevsel araçlardan biridir. Bu sayede düşünsel bir yoğunlaşmaya gidilerek bu konudaki atalet kırılabilmektedir. Yanısıra, düşüncelerin yazıya dökülmesi üzerinden belli bir emek gerektiren bir faaliyettir de.

Yazı yazma noktasında en çok sıkıntısı duyulan sorun, yazacak konunun bulunamamasıdır. Aslında bununu kendisi düşünsel ataletin en somut bir göstergesidir. Zira bu, siyasal faaliyetimizde bir dizi sorunla karşılaşırken ve bunları aşmaya dönük çeşitli müdahalelerde bulunurken, bu deneyimlerin sonuçlarını irdeleyip kollektif bir tartışmaya açma çabasından geri durduğumuzun bir ifadesidir. Oysa parti tüzüğümüzde bu konu, parti üyeleri için hem bir hak, ama hem de yerine getirmeleri gereken temel önemde bir görev olarak tanımlanmaktadır.

Her bir kadronun kendisine sorması gereken soru, sıkıntının gerçekten yazacak konunun bulunup bulunamamasından mı, yoksa siyasal faaliyetimize bu gözle bakıp irdeleyebilme çabasına yeterince girişemediğimizden mi kaynaklandığı olmalıdır. Siyasal faaliyetimizde olumlu olumsuz birçok deneyimle karşılaşıyoruz ve parti üyeleri olarak bunlara ne kadar kafa yoruyoruz? Örneğin çalışmada karşılaştığımız bu tür deneyimleri kısa notlar haline getirmek ve derli toplu bir yazı konusu etmek yönünde ne kadar çabalıyoruz? Böyle pratik bir çözüm bile bizleri sistematik bir düşünsel yoğunlaşmaya itecektir. Bu durum raporlara da işlevsellik sağlayacaktır.

Yazı yazma noktasında ataletin bir diğer nedeni de, düşüncelerin kağıda dökülmesi noktasında yaşanan zorlanmadır. Bu emek faaliyeti kimi yoldaşlarımız için tam bir işkence olarak tanımlanabilmektedir. Elbette bu yetenek zamanla, sürekli bir çaba göstererek kazanılacak, gelişebilecektir. Önemli olan burada da bu ısrarı ne kadar gösterebildiğimizdir.

Birçoğumuz Jack London'ın *Marten Eden* romanını okumuşuzdur. Roman kahramanının yazı yazma noktasında gösterdiği çaba ve özverinin bir süre sonra nasıl meyvesini verdiğini görebiliyoruz. Elbette yayınlara katkı sorumluluğu ve bu noktada kendisini aşmaya dönük sürekli bir iradi çaba açısından Habip yoldaşın pratiği benzersizdir bizler için. Yoldaşın yaşamı ve pratiği, sorunumuzun nerede yattığını net bir şekilde ortaya koymaktadır.

Daha ileriden bir iddia, yeni bir düzey için pratikte ilke ve kurallara dayalı devrimci bir örgütsel yaşamın kurulması da son derece önemlidir. Parti tüzüğümüz, pratiğimizi hangi norm ve ilkeler ışığında örgütlememiz gerektiğini somutlayan bir rehberdir bizim için. Parti tüzüğümüz yalnızca bir kurallar manzumesi değil, fakat bütün bir ideolojimizin özünü ve ruhunu yansıtan temel bir belgedir. Bu bakımdan pratiğimizi tüzüğümüzde belirtilen ilke ve esaslara göre örgütleme çabası, partili kimliğe ulaşabilme çabasıdır aynı zamanda.

Daha ileri bir iddia, yenilenmeye açık olmayı gerektirir. Tüzüğümüzde yer alan eleştiri-özeleştiri mekanizmasını ne kadar işletebilirsek, o oranda da yenilenebilir, dönüşüm sürecimizi hızlandırabiliriz. Özeleştiri kendi pratiğimizi sorgulamaya dönük bir müdahaleyken, eleştiri ise faaliyetimize duyduğumuz sorumluluk ve misyon bilincinin bir gereğidir. Bu mekanizmaları kendi süreçlerimizde işlevsel kılabilmek, sadece söyleneni uygulayan "memur tipi" kadro pratiğine düşmekten de kurtaracaktır bizleri.

Partinin denetimine açık olmak, denetim mekanizmalarının çalışması yönünde kendi payımıza düşen sorumluluklarımızı yerine getirmek, dönüşüm süreçlerimizin sağlıklı bir zeminde ve partinin müdahaleleri çerçevesinde gerçekleşmesine imkan sunacaktır. Bu noktada rapor mekanizması temel bir araç olmakla birlikte, bireysel mektup vb. yollarla parti önderliğiyle sürekli iletişim içerisinde

(Devamı s. 11 'de)

Safları devrimcileştirmenin sorunları

Kapitalizmin yapısal sorunu olan kriz dönemleri, sınıflar mücadelesinin keskinleşmesini, hatta kimi dönemler devrimci durumun olgunlaşmasını sağlayacak noktaya varabilir. Farklı dönemlerde ise, sınıf hareketinin geri çekilmesi, işsizlik, yoksulluk, sefalet korkusunun kitleleri mücadeleden uzaklaştırması noktasına varan sonuçlar doğurabilir. Kuşkusuz genel planda daha çok suskunlukla karşılanan kriz dönemlerinde de sınıfın bazı bölükleri hareketlenebilir. Ancak bu hareketler mevzi direniş ya da grevlerin ötesine pek geçemezler.

Değiştirme iddiasının yitirilmesi, çürümenin derinleşmeye başladığı noktadır

Değiştirme iddiasını, buna bağlı olarak da iradesini yitirmiş bir toplumun, kendini yozlaşma ve çürüme batağında bulması kaçınılmazdır. Zira kapitalizmin açmazı, onu yıkma başarısı gösteremeyen toplum kesimlerini de açmaza sürükleyip çürütmeye başlar. Hem işçi sınıfı hem toplumun diğer emekçi kesimlerinde görülen yozlaşma ve çürüme, farklı şekillerde kendini dışa vurur. Sosyal-siyasal yaşamın değişik alanlarında görülen sapkın eğilimler, bu açmaza düşme, yozlaşma, çürüme halinin tezahürlerinden başka bir şey değildir.

Verili koşullarda işçi sınıfı ve emekçilerin kayda değer bir kesiminin sömürü ve köleliği daha da katmerleştiren dinci gerici akımların peşine takılması, siyasal alandaki sapkın eğilimlerin en çarpıcı örneklerinden biridir. Dip noktaya işaret eden bu dönemler, sınıf hareketinin yeniden canlanma potansiyellerini de içinde barındırır. Sınıfın çoğunluğu tarafından suskunlukla karşılanmasına rağmen, 2008 kriziyle birlikte işyeri işgallerinin yeniden gündeme gelmesi, durgunluktan çıkış arayışlarının sınıf cephesindeki somut işaretleridir.

Sorunlu toplumlar sorunlu bireyler yetiştirir

Kapitalizmin açmaza sürükleyip yozlaştırdığı, ardından çıkış olarak öne sürdüğü sapkın eğilimlere yönelttiği bir topluma mensup bireylerin, pek çok sorunla malul yetişmesi kaçınılmazdır. Denebilir ki, böylesi dönemlerde sağlıklı bütünsel kişiliklerin yetişmesi istisnadır. Sorunlu ve kişiliği parçalanmış insanların hayatın her alanında ağırlık oluşturmaları bunun göstergesidir.

Pek çok açıdan sorunlu olan kişiliklerin ortalığı kaplaması, kapitalist sistemin, toplumları oluşturan bireyleri içine sürüklediği derin açmazın yansımasından başka bir şey değildir. Vurgulamak gerekiyor ki, kapitalizmin bu çok yönlü ablukasına karşı en güçlü direnişi, her şeye rağmen işçi sınıfı gösterebilmektedir. Partinin işçi sınıfıyla organik birleşmeye, kadrosal gücünü sınıfın içinden kazanmaya ısrarla çubuk bükmesine, bu açıdan da bakabilmek gerekiyor.

"Direnenler de var bu havalarda!"

Sömürü ve kölelik üreten sermaye egemenliğine dayalı ilişkileri yıkamayan toplumun içine düştüğü açmaz ne kadar derin olursa olsun, ozanın dediği gibi, "direnenler de var bu havalarda"! Başka bir ifadeyle, hiçbir kuşatma ve yozlaştırma girişimi, kapitalizmin egemenliğine karşı yükseltilen sınıf mücadelesini bitirme kudretine sahip değildir.

Kapitalizmin silahlı bekçisi olan devlet ile onun etrafında öbeklenen "sivil" kurumlar, "dört

iklim, yedi kıta kar altında" olsa bile direnenlere karşı amansız taarruzu sürdürürler. Amaç, toplumun emekçi kesimlerini silahsızlandırıp, değiştirme iddiasını tamamen yitirmiş "bireyler yığını" haline getirmektir. Zira örgütlülüğü parçalanmış, değiştirme iradesini yitirmiş "bireyler yığını" haline getirilmiş toplumları "gütmek" egemenler için kolaydır. Buna karşın işçi sınıfı ile emekçilerin bağrından fışkıran direniş dinamikleri, egemenlerin toplumu "sürüleştirme" heveslerini kursaklarında bırakır. Bu noktada, direnen devrimci özneler olan bireylerin kayda değer bir rol oynadığı gözardı edilemez.

Açmaza düşmüş toplumların direnen bireyleri de sorunlardan muaf değildir

Sınıflar mücadelesinin dibe vurduğu dönemlerde bile, uzlaşmaz sınıf çelişkileri döne döne çatışma üretir. Çatışmanın siyasal temsilcisi olan devrimci parti ya da örgütler, esasta, açmaza sürüklenmiş toplumun içinden çıkan bireylerin kolektif bilinci, iradesi ve eyleminden başka bir şey değildirler.

Bu olgu, devrimci örgütün/partinin çatısı altında toplanan bireylerin de en azından bir kısmının geçmiş yaşamlarının dışa vurumu olan bazı alışkanlıkları aşamadıklarını, dolayısıyla düzenin böylesi kişiler şahsında, parti/örgüt saflarında varlığını hissettirdiğine işaret eder.

Kısacası, değiştirme iradesinin cisimleşmiş hali olan parti saflarında ya da yeni kazanılan güçler arasında da şu veya bu düzeyde sorunlu bireylerin olması, en azından belli bir döneme kadar yıkılmaya çalışılan düzenin izdüşümüne rastlanması kaçınılmazdır.

Parti saflarına katılarak devrim mücadelesine yeni adım atmış güçleri ideolojik-teorik, siyasal, örgütsel, devrimci militanlık gibi alanlarda eğitmek, devrimci sınıf mücadelesinin örgütlenme ayağının temelidir. İçinde bulunduğumuz verili koşullarda bu eğitim kolay olmamaktadır. Zira saflara katılan militanlar, iddialarındaki samimiyete rağmen, devrimcilik öncesi yaşamın izlerini kolay silememekte, geçmiş dönemin alışkanlıklarını sürdürmekte ısrar edebilmektedirler. Bununla birlikte, verili koşullarda devrim mücadelesi yürütme iddiasıyla parti saflarına katılmanın ayrı bir anlamı vardır, elbette bu olguyu da gözden kaçırmamak önem taşımaktadır.

"Sorunlu" güçlerin katkısını örgütleme başarısı

Bölge organlarının gündeminde kimi zaman şu veya bu düzeyde "sorunlu" diye tanımlanan güçler olabilmektedir. Vurgulamak gerekiyor ki, militan kitlesel bir sınıf hareketi gelişip toplumun emekçi kesimlerinde sarsıcı etkiler yaratacağı, başka bir ifadeyle değiştirme iddiasının pratikte hissedileceği döneme kadar, parti organları, boyutları ve muhtevaları farklı olsa da "sorunlu" kişilerle uğraşmak durumunda kalacaklardır. Bu olgu, içinde bulunduğumuz koşullarda yetişen kuşakların bazı yönlerden sorunlu olmalarıyla ilgilidir.

Bu böyleyse eğer, önemli olan, sorunları olan, bazı zaaflarını aşmakta güçlük çeken, fakat bununla birlikte mücadeleye katılma konusunda da samimi olan militanlara kolektiflerin nasıl müdahale ettiği, ne ölçüde değiştirici, geliştirici ve kazanıcı olabildiğidir.

Her organ güçlerini iyi tanımalı, durumlarına uygun konumlandırıp faaliyete sunabileceği katkıları en verimli şekilde almayı başarmalıdır. Konumlandırma, kişilerin iddiaları, yetenekleri, birikimleri, süreçleri göz önüne alınarak yapılmalı, altından kalkamayacağı işler yüklenmemeli fakat faaliyete katılımını sınırlayan tutumlardan da kaçınılmalıdır.

İsabetli tahlillere dayalı konumlandırma verimli bir faaliyetin zeminini hazırlarken, ilgisizlik ya da uygun olmayan yöntemlerle yapılan müdahaleler ise tersi yönde sonuçlar yaratacaktır.

Elbette uygun konumlandırma, örgütsel disiplinin aşındırılması veya temel ilkelerin esnetilmesi anlamına gelmiyor. Tersine, örgütlenecek katkı, ancak bu normların korunabildiği koşullarda anlamlı olacaktır.

Esas dönüştürücü ve kazanıcı güç parti organlardır

Organlar, alanlarındaki toplam faaliyeti partinin dönemsel taktik politikalarına uygun bir şekilde planlamalı, çalışmayı belirlenmiş hedeflere odaklanan bir tarzda yürütmelidirler. Bu sayede kimi zaman ortaya çıkabilen zorunlulukların giderek bir "tarz" haline dönüşmesini engellemek de mümkün olur.

Organlar toplantılarını düzenli olarak yapmalı, alta doğru örgütlenen komite veya çalışma gruplarında da düzenli toplantı ve planlı çalışmayı bir tarz haline getirmelidir.

Parti organları alanında ortaya çıkan sorunların üstünden atlamamalı ve zamanında müdahale etmelidir. Zira sorunların üstünden atlamak daha da derinleşmesine yol açacaktır. Vurgulamak gerekiyor ki, bir sorunu dosdoğru tartışmak kimi zaman zor gelebilir. Fakat devrimci iddianın kendisi, zor olanı başaramaya talip olmaktır aynı zamanda. Bir sorunun ancak onunla yüzleşebilenler tarafından çözülebileceği unutulmamalıdır. Eğer tarafları varsa, onları bir masa etrafında toplayarak çözüm üretmek en sağlıklı yöntemdir.

Dönüştürüp kazanmanın yolu çok yönlü eğitimden geçmektedir. Eğitim hem yeni güçleri kazanmak hem de "sorunlu" güçlerin katkılarını en verimli şekilde örgütleyebilmek için gereklidir. Eğitim sorunu teori-pratik bütünlüğü içinde ele alınmalıdır. Ne pratik içinde boğulma nedeniyle ideolojik-teorik boyutu geri plana iten, ne de teorik eğitimle sınırlı örgütsel pratikten yoksun bir eğitim... Bu denge azami ölçüde gözetilmelidir.

Parti organları, partili güçlerin konumlandıkları mekanlarda devrimci bir atmosferin yaratılması için azami çaba sarf etmekle de yükümlüdürler. Mekan paylaşımında karşılıklı sorumluluklar özenle gözetilmeli, zamanın planlanması, verimli, geliştirici bir ortamın yaratılması üzerinde durulmalıdır. Mekanlarda geçirilen zamanın verimli kullanılmasının bir devrimci sorumluluk olduğu konusunda bilinç açıklığı yaratmak da, organların üzerinde durması gereken bir noktadır.

Organlar, çalışmayı disiplinli, kurallı, ilkeli temelde örgütlemeli, planlanmış etkinlik, faaliyet, eğitim çalışması, eylem vb. işler, çok özel bir durum olmadığı sürece, muhakkak zamanında ve etkili bir şekilde yerine getirilmelidir. Bu ölçünün, örgütlü mücadeleye katılmanın asgari koşullarından biri olduğu gerçeğini yeni güçlere kavratma sorumluluğu da ihmal edilmemelidir.

Organlardan alt komitelere kadar kolektif yaşam, kolektif eylem, kolektif bilinç oluşturma esas alınmalı, faaliyeti bu bütünsellik için planlayıp hayata geçirebilmek de bölge organlarının işi olmalıdır. Amaç, bireysel inisiyatif alanını daraltmayan kolektif bir çalışma tarzını güçlendirmektir.

Yeni güçleri parti birikimiyle eğitmek, üstünden atlanamaz temel sorumluluklardan biridir. Bir alandaki faaliyeti kökleştirip güvence altına alabilmenin ancak yeni genç güçlerin bu birikimle donatılmasıyla mümkün olabileceği bir an bile akıldan çıkarılmamalıdır. Zira bu konuda somut adımlar atmadan, harcadığımız yoğun emeğin meyvelerini zamanında toplayabilmek olası değildir.

Bölge organları ne politik söyleme daraltılmış mekanik yaklaşımlara, ne de sosyal yönü ağır basan politik yönü geri plana iten tarza fırsat vermelidir. İnsani boyutu ihmal etmeyen politik ilişkiler kurmak, yeni güçlerin kazanılmasında önemsenmesi gereken bir diğer önemli noktadır. Her iki durumun gözetildiği/harmanlandığı bir tarzdır bize gerekli olan. İlgili organların bu dengeyi sağlama noktasında özel sorumlulukları bulunduğunu, bu vesileyle de hatırlatalım.

Alanlarda güçleri kazanma/kadrolaştırma politikası saptanabilmelidir. Kişileri gerçekliklerine göre değerlendirmek, gelecek vaat edenlere doğal olarak daha özel bir ilgiye konu etmek gerekiyor. Elbette çubuğu belli güçlere bükmek diğerlerinin ihmal edileceği anlamına gelmemeli. Bu vurgu, enerjiyi en verimli en isabetli sonuçlar verebilecek şekilde harcamanın öneminedir.

Yaşamı örgütlemek, kişinin hem kendisini hem faaliyeti örgütlemesidir. Bu bütünlüğü sağlamakta da bölge organlarının kritik bir rolü vardır.

Birer özne olarak kişilerin sorumluluğu

Yeni, dahası "sorunlu" güçlerin kazanılmasında bölge organlarına yapılan vurgu, parti faaliyetine katılan söz konusu güçlerin sorumluluğunu hiçbir şekilde azaltmıyor. Tersine, organların çabasının sonuç yaratabilmesi, ancak yeni güçlerin tam bir sorumluluk bilinciyle mücadeleye katılmak yönünde çaba göstermeleriyle mümkündür.

Bazı sorunlarla ilgili tartışmaların politik zeminden kayıp yıpratıcı/bozucu etkiler yaratmasını önlemek, sorunlar karşısında beklemeci ve tutuk davranmaktan kaçınabilmek gerekiyor. Açık davranma cesareti göstermemek, sorunların çözümünü başkalarından beklemek vb. tutumlardan ise kaçınılmalıdır. Unutulmamalıdır ki, sorunlar karşısında beklemeci, tutuk, her şeyi başkasından bekleme eğilimi, kişileri geri çeken veya gelişimlerini sınırlayan bir rol oynayacaktır. Dahası bu sağlıksız tarzın olduğu yerde sorunlar birikir, çalışma zayıflar, yeni güçlerin bir kısmı savrulabilir, bunun sonucunda da harcanan emeklerin bir kısmı heba olur.

Dolayısıyla şu veya bu sorunla karşılaşan yeni güçlerin biriktirme değil, dile getirme, devrimci kaygılarla eleştirme cesareti ve sorumluluğuyla hareket etmeleri de büyük önem taşır. Elbette bölge organlar bu noktada da ön açıcı olabilmelidirler.

Bu hareket tarzı özellikle iki açıdan önemlidir: İlkin, olguları yerli yerine oturtmak, yanlış veya farklı anlaşılan şeyler varsa onları netleştirmek açısından. İkinci olarak ise, ilgili yoldaş ya da organları, diğer bir ifadeyle partiyi, sorunlar ve aksamalar konusunda zamanında uyarmak, böylece çözücü müdahalenin gecikmesinin veya ertelenmesinin önüne geçebilmek açısından…

Bu alanda sağlanacak başarı, eleştiri-özeleştiri silahını devrimci tarzda kullanmanın önünü de açacaktır. Böylece sorunlara daha hızlı müdahale etme olanağı doğacağı gibi, müdahalelerin daha isabetli ve çözücü olmasının da önü açılacaktır.

Düzenin içimizdeki uzantılarına karşı kesintisiz bir mücadele!

Devrimci dönüşüm zamana veya mekana bağlı olmayan bir süreçtir. Bu süreç, kapitalizmi yıkma mücadelesinden ibaret olmayıp, düzenin içimizdeki uzantılarına karşı kesintisiz bir mücadeleyi de kapsar. Bu mücadelenin yönünü çizip örgütleyen elbette devrimci iradenin kolektif örgütlü hali olan partidir. Ancak her devrimci kadro ve militanın da bu mücadeleyi yürütme sorumluluğu vardır. Partili güçler, genelde yapının içinde tezahür eden düzenin şu veya bu görünümüne karşı, daha özelde ise, düzenin kendi içlerindeki kalıntıları ya da olaşabilecek yansımalarına karşı uyanık olmak ve kararlılıkla mücadele etmek sorumluluğu ile karşı karşıya bulunuyorlar.

Bu olgular ışığında içimizdeki düzenle ne kadar savaşıyoruz? Yerleşik alışkanlıkların geride bırakılması noktasında nasıl bir iradi çaba gösteriyoruz? Bu savaşı kesintisiz bir süreç olarak planlayıp hayata geçirebiliyor muyuz? Bu ve benzeri soruları cesaretle sormak, dosdoğru yanıtlamak, bu mücadelede varsa bir aksama üstüne gitmek, yaşamı her gün yeniden örgütlemenin olmazsa olmaz koşullarından biridir.

İçimizdeki düzenin kalıntılarını yıkmanın yolu, bu mücadeleyi belli bir başarı ile sürdürebilmekten geçiyor. Bu başarı yeni, hatta "sorunlu" güçleri kazanma çabamızın pozitif sonuçlar vermesinin koşullarını da yaratacaktır.

Genel kurullar sürecinde kamu emekçileri hareketi...

Reformist kıskaç hareketi tüketiyor

Kamu emekçileri hareketi, 25 Kasım grevinin sınırlı da olsa ortaya çıkardığı imkanlar mücadelenin daha ilerden örgütlenmesi yönünde değerlendirilemediği için, yeniden bir sessizlik dönemine girmiş oldu. KESK bürokratları, TEKEL sürecinde Türk-İş bürokratlarının dümen suyuna giren, işçilerin mücadelesini karalamaya çalışan açıklamalarıyla, bir kez daha devrimci sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarını karşılama niyetinde olmadıklarını, aksine onun önündeki en temel engeller arasında olduklarını göstermiş oldular. Tüm bu sürecin ardından gerçekleşen toplu görüşme dönemi ise sendikal bürokrasinin bir kez daha kamu emekçileri hareketinde yaratmış olduğu tahribatın boyutlarını gözler önüne serdi. Toplu görüşme süreci hükümete karşı göstermelik masadan kalkma restlerine indirgendiği için düzenin referandum oyununun gölgesinde kalmış oldu. Ne işyerleri ne de alanlar eylemli bir sürecin parçası haline getirilebildi. Sınırlı sayıda kamu emekçisinin katıldığı sınırlı eylemlerle süreç geçiştirilmiş oldu.

Önümüzdeki dönem kamu emekçilerine yönelik saldırıların daha da artacağı bir süreç olarak yaşanacak. Devletin 657 sayılı yasada yapmayı düşündüğü değişikliklerle birlikte kamu emekçilerinin son hakları ve kazanımları da tarihe karışacak. Sermaye hükümeti genel seçimlerin ardından iş güvencesine yönelik saldırılarına kaldığı yerden tüm hızıyla devam edecek.

KESK genel kurulları ise böylesi bir dönemde gerçekleşmeye başlayacak. Bu da demek oluyor ki, kamu emekçilerinin mücadelesi bir kez daha genel kurullarda yürütülen pazarlıklara, koltuk kapma yarışına feda edilecek.

Hatırlanacağı gibi bir önceki genel kurullar, kamu emekçilerinin mücadelesinin ve örgütlenmesinin önündeki engellerin tartışılmasına değil, ÖDP'nin kendi içinde yaşadığı ayrışmanın sonucu olarak ortaya çıkan grup içi kavgalara kürsü olmuştu. Kamu emekçileri hareketinin ve KESK'in bugünkü olumsuz tablosundan üç aşağı beş yukarı aynı derecede payı ve sorumluluğu olan reformist-uzlaşmacı anlayışların koltuk kaygısıyla başvurmak zorunda kaldığı "ilerici" söylemlere sahne olmuştu. Kamu emekçilerinin fiili-meşru mücadelesini meclis koridorlarına sıkıştıran, sahte sendika yasasını mücadelenin merkezine koyarak hareketin bugüne kadar biriktirdiği ilerici değerleri ve dinamikleri tasfiye etmeye çalışan reformist gruplar, sorunu mücadele anlayışlarında değil sendikaların ve sınıfın yapısında arayarak kendi dışlarında gören bir tutum içerisine girdiler.

Geçen dönem gerçekleşen genel kurulların ardından neredeyse şubelere kadar ÖDP içindeki ayrışma KESK'e rengini vermeye başladı. Üye, bölge, şube vb. toplantılarında kimi yerlerde yumruklaşmaya varan kavgalar yaşandı. Her iki taraf da birbirini yıpratmak için, alınan eylem kararlarının içini boşaltmaya, fiilen mücadeleyi ortada bırakmaya kadar işi vardırdı. ÖDP ve ondan ayrışanlar (Ufuk Uraşçılar), EMEP ve Yurtsever Emekçiler, her fırsatta birbirlerini "kıyasıya" eleştirdiler. Ancak sözkonusu eleştiriler anlayışları değil "kişi"leri hedef aldığı için, en ufak bir inandırıcılıktan ve samimiyetten de uzak kaldı.

Önümüzdeki dönem gerçekleşecek KESK genel kurulları böylesi bir tabloda yapılacak. KESK genel kurulları bir kez daha kamu emekçilerinin acil taleplerinin, örgütlenmenin sorunlarının ve mücadelenin ihtiyaçlarının tartışıldığı, devrimci bir mücadele programının oluşturulduğu platformlar olarak değerlendirilmeyecek. Reformist-uzlaşmacı anlayışlar genel kurullarda, benzer sendikal anlayışa sahip oldukları halde eski yönetimi

eleştirerek, sendikal demokrasi, taban örgütlülüğü, devrimci mücadele programı vb. konularda devrimci bir alternatif sunmadan bir kez daha yönetimlere aday olduklarını açıklayacaklar. Eski yönetimi özü itibarıyla değil ama biçim itibarıyla eleştirerek yerden yere vuracaklar. Önümüzdeki dönem uzlaşmacı-sendikal anlayışı kendi üzerlerinden devam ettirmek için yeniden yönetimlere aday olacaklar. Diğer reformist anlayışlar ise ÖDP ve EDP'nin konumuna göre tutum belirleyerek genel kurullarda varlık göstermeye çalışacaklar.

Geçen dönem KESK genel kurulunda yönetime gelen, ilerici iddialar ve söylemler taşıyan Devrimci Memur Hareketi ve Halkevleri ise, bu iddialarına uygun bir pratik sergileyemedikleri için sonuçta reformist anlayışlara yedeklenmiş oldular. 25 Kasım'dan TEKEL'e, toplu görüşme sürecine kadar alternatif bir tutum ya da söylemle tabanın ve ilerici kamuoyunun karşısına çıkamadılar. KESK içindeki ilerici ve devrimci dinamikleri harekete geçirmeye, devrimci bir alternatif olmaya yönelik bir tutum sergilemediler.

Komünist kamu emekçileri bir kez daha kamu emekçilerinin ve mücadelenin acil ihtiyaçları doğrultusunda kurullara müdahale etmeye çalışacaklardır. Reformist-uzlaşmacı anlayışların konumlarını güçlendirmek için ileri sürecekleri eleştirilerin sınırlarını bilerek, tüm tartışmaları mücadelenin ihtiyaçları doğrultusunda tabana doğru yaymak ve genişletmek için çaba harcayacaklardır. Genel kurullarda "kişilerin" değil sendikal anlayışların eleştirisi, mücadelenin ihtiyaçlarının tartışılması, örgütlenmenin ve mücadelenin önünde engele dönüşen sendikal bürokrasinin bertaraf edilmesi hedefiyle hareket edeceklerdir. Sendikal demokrasiyi işletmeye, karar alma mekanizmalarının tabanın iradesine dayanmasını sağlamaya çalışacaklar, işyerlerinden, sektörlerden başlayarak hak almaya dönük bir mücadele programının oluşması için çaba göstereceklerdir. Tabanda devrimci mücadele programı ihtiyacını tartışarak, bu ihtiyaca yanıt verme iddiasında olan tüm unsurlarla birlikte hareket edeceklerdir. Bu doğrultuda üye, işyeri, sendika, şube vb. tabana açık her platformda emekçileri doğru devrimci tutuma çağırarak taraflaştırmaya, genel kurulların öznesi olmaya çağırmaya, genel kurullara bir süreç olarak müdahale etmeye çalışacaklardır.

Komünist kamu emekçileri bu zeminlerin açığa çıktığı her yerde sözkonusu iradenin somut biçimler kazanması için sonuna kadar ısrarcı olacaklardır. Bulundukları mevzileri bu doğrultuda değerlendirecekler ve savundukları her ilkeyi sonuna kadar kararlılıkla uygulama yönünde çaba göstereceklerdir.

Kritik bir halka olarak yerel parti...

(Baştarafı s.19'da)

güçlendirme ve sınıf eksenli partiye geçiş sürecini aynı zamanda sınıf çalışmasında konumlanmış güçlerin gelişim seyrini de kesen yönleriyle ele almak durumundayız. Sınıf çalışması içerisinde konumlandırılmış güç ve örgütlülüklerimizin etkinlik düzeyi, politik kapasitesi, üretkenliği, faaliyet zemini, kesintisiz olarak ele alınıp somut değerlendirmelere konu edilebilmeli, bu değerlendirmelerin ortaya çıkardığı sonuçlar üzerinden dönüp etkin bir müdahale süreci işletilebilmelidir. Çünkü sınıf faaliyetinde artık sonuç alıcı bir gelişim süreci yaşayabilmek ve bu alanda partiyi her açıdan büyütebilmek, ancak siyasal kimliği kuvvetli, bulunduğu alanın çok yönlü ihtiyaçlarına yanıt verebilen, politik açıdan diri, inisiyatifli ve yaratıcı bir çalışma tarzına sahip örgütlenmelere dayanılarak gerçekleştirilebilir.

İşte yerel parti örgütlerini güçlendirmeye yönelik atacağımız her somut adım, sonuç üreten her müdahale, giderek partinin sınıf eksenli faaliyetinde kendi olumlu yansımalarını ortaya çıkaracaktır. Yerel faaliyetler ihtiyaç duyduğu politik ve örgütsel zeminlere kavuştuğu ölçüde, toplam parti çalışması beklediğimizden çok daha hızlı bir gelişim süreci yaşayacaktır. Parti de toplamında çok daha zengin deneyimlere sahip olmanın gücü ve olanaklarıyla donanacaktır.

Alaattin Karadağ yoldaşın anısı önünde saygıyla eğiliyoruz...

"Ölüm Orucu Direnişi'nin benim için anlamı..."

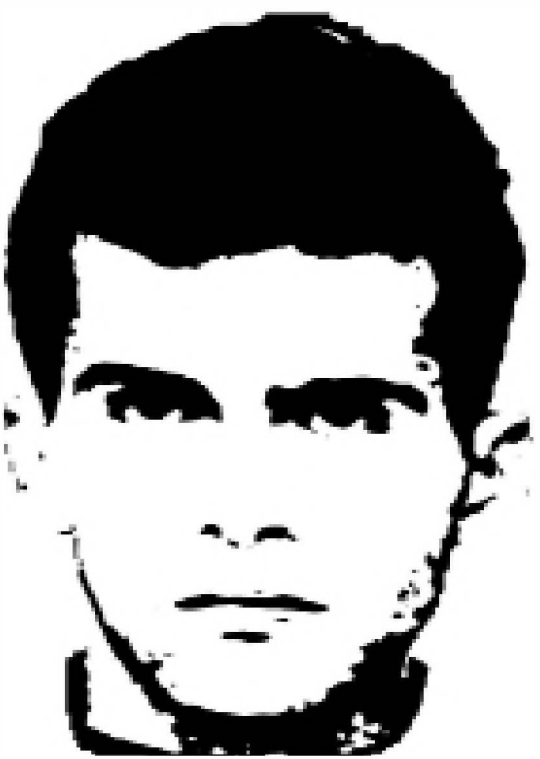
Alaattin Karadağ

*(**Cezaevi ve Zindan Direnişi Süreci Üzerine Değerlendirmeler**'den...)*

ÖO direnişi her şeyden önce yeniden doğmaktır. Umudu, direnci, sevdayı hücre hücre eriyen bedenlerimizle yeniden var etmektir. F tipi cezaevi saldırısıyla teslim alınmak istenen toplumun özneleri devrimci güçler şahsında tüm toplumun direnme umudunu, geleceğe yönelik olan inanç ve özlemleri öldürmek, öncüsüz bırakmaktır. Katliamlarla bir teslimiyetçilik, bir muğlaklık yaratmak, yıkım programlarını rahatça hayata geçirmektir. Bu yıkım ve katliamlar Türkiye'nin AB'ye giriş sürecinde bizzat ABD, AB'li emperyalistlerin dayatmaları ve destekleri doğrultusunda olmuştur.

Dışarıdayken 99 Ulucanlar katliamı sonrasında Habip yoldaşı İzmir işçi-emekçilerine yeterince anlatamamanın, hak ettiği görkemli cenazeye katkı sunamamanın burukluğu vardı içimde. Herşey ani olarak gelişmişti ve biz ilimizde inisiyatif gösterememiştik. Kendi cephemden bu boşluğun acısını pratik faaliyetlerle doldurmaya; kuş, afiş, bildir, yazılama vb.'ne olabildiğince yoğunlaşmaya çalıştım. 2000'de hücre karşıtı ve Ulucanlar katliamının yıldönümü kampanyalarında çalışmalar doruğa ulaşmıştı. Derken 20 Ekim 2000'de SAG ve ÖO gündeme geldi.

Partimizin ve içerideki yoldaşların yaptıkları açıklama ve yazılar süreç üzerine

epey bir açıklık ve duygu yoğunluğu yaratıyordu. Partimiz bu süreçten olabildiğince güçlü çıkmalıydı. Habip ve Ümit yoldaşların bize devrettiği bayrağı dışarıda en yükseklerden taşımalı, kitle-sınıf çalışmasında olabildiğince derinleşip, bu direnişin anlam ve önemini sınıfa anlatmalı, desteğini almalıydık. Günler ilerleyip ölümler yaklaşırken, bizim ildeki çalışmalarımız genel propaganda-ajitasyonu geçemiyordu.

Şüphesiz bizim faaliyetimizin il'de tek illegal faaliyet olması, açık alan çalışmalarını bile aşan bir tempoyla yaygın yapılması çok önemliydi. Sürecini bütünü düşünüldüğü zaman çok daha büyük bir enerji sarf edilmeliydi.

Derken 19 Aralık katliamı ve Hitler faşizmini bile aşan dehşet görüntüleri geldi... Bunun karşında aynı zamanda TV ekranlarını işgal eden, insanda hayranlık yaratan direniş, halay, feda eylemleri görüntüleri... O esnada keşke ben de yoldaş ve siper yoldaşlarımın yanında, aynı sade ve kahramanlıkta, aynı kulvar ve barikatta olup dövüşseydim vb. karışık duygu yoğunluğunu yaşıyorum. 19 Aralık'ta katledilenlerin fotoğrafları sosyalist basında yayınlandığında, her biri bir güneş parçasıydı adeta benim için. Katliamdan sonra ilk tepkiler gösterildi. Dışarısı için bir suskunluk fesadı başlarken, içerisi için çok daha genel bir direniş sözkonusuydu.

Günler ilerleye dursun, ilk mermi 21 Mart'ta Cengiz Soydaş'tan geldi. Şehitlerimizin üzerine her gün bir yenisi eklenirken, dışarıda bir şey yapamamanın yoğun burukluğunu ve ağırlığını yaşıyorduk. Hiçbir yoldaşa mektup dahi yazamamıştım. Korkunç bir ağırlıktı bu. Sonra yazarak görecektim ki, insan gerçekten yeter ki istesin ve bu uğurda gereken çaba, emek ve fedakarlığı gösterdikten sonra yapamayacağı hiçbir şey yoktur.

Bu karışık duygu yoğunluğuyla 14 Nisan 2001'de gözaltına alındım. İlk alınır alınmaz sonuna kadar direnmekte hiçbir tereddüdüm yoktu. Adeta ÖO'na şubeye gelir gelmez başlamıştım. O esnadaki gücümü partimden, yoldaşlarımdan almıştım. İşkence seansları başladığında canım yoldaşlarım bir bir karşıma dizildiler. Habip mavi gözleriyle "sakın ha kendini bırakma!" diyerek yanımdan geçmişti. Ardından Ümit, Hatice, Muharrem zafer gülüşleriyle bir bir yanımdan geçiyorlardı. Buca'ya gittikten sonra Hatice yoldaşın şehit düştüğü haberi gelmişti. İçimi tarif edilemez bir kin ve coşku kaplamıştı. Zira Hatice yoldaşla birlikte kısa süren bir bölge çalışmamız olmuştu. Apayrı bir coşku ve duygular yaşatmıştı, ondan çok şey öğrenmiştim. Dışarıda kendi ellerimle gömmek, ismini tırnaklarımla duvarlara kazımak isterdim. Devrettiği bayrağı, kızıl bandı ben almalıydım. Onun gibi başı dik sonuna kadar taşımalıydım.

Hiç beklemeden AG'ye başladım. Asıl hedefimse ÖO gibi görkemli bir direnişte yüreğimi tutuşturup yer almaktı. Safları sıklaştırmalıydım. Düşenin devrettiği bayrağı yükseklerden devralmalıydım. Süreç zor bir süreçti ve başka bir alternatif de sunmuyordu. Ya bu sürece göğüs gerecektim ya da diğerleri gibi düşecektim. Yıllardır verilen emeğin karşılığı burada meyvesini veriyordu. Bu süreçte şehit de düşebilirdim, sakat da kalabilirdim, organlarımı bir bir bitirerek bitkisel bir hayata düşebilirdim. Benden önce yola çıkanların son durumları sürekli basına yansıyordu. Hiçbirinin benim için önemi yoktu. Tek önemli olan şey partinin ve devrimin çıkarlıydı. Etimle kanımla partimi büyütmek, bulunduğum direniş mevzisinden partimin bayrağını dalgalandırmak boynumun borcuydu. Nitekim eksiğiyle fazlasıyla buna uygun davranmaya çalıştım. Daha çok ... ile mektuplaştığım için bu konuyu ona defalarca açtım ve ekiplerde yer almak için soluğumu ve yüreğimi tutmuş hazır kıta beklediğimi söyledim. Dışarıdaki yoldaşlara da (İzmir) bu konuyu aktardım ve 6. ekipte kervana katıldım. Her an R..., M... ya da başka bir yoldaşın şehit düştüğü haberi gelebilir diye yüreğim hep avuçlarımda kaldı.

F tipi cezaevlerinin İzmir cephesi 19 Aralık sonrasında, 2 Ağustos'ta hayata geçirildiği için psikolojik yoğunluklu fiziki saldırılarla geçti. "Ha bugün ha yarın götürecekler" düşüncesi-beklentisi insanlarda ataleti, beklemeci ruh haline sokuyordu. Zayıf insanların sabrı ve değerlerini yitirdiği tablo karşısında kimileri de düşmana sığınıyordu. 19 Aralık ve sonrasında 8'i aşkın ... düşmana sığınmıştı (kimileri 19 Aralık esnasında, kimileri de görüşe giderken. Bu arada hastanede ÖO'nu bırakıp da hain ilan edilenleri saymıyorum). Benim kaldığım koğuşta 3 bağımsız tip de adli koğuşlara gitmek için dilekçe vermişlerdi. Bu gelişmeler Buca'daki atmosferi epeyce geriyordu. İnsana müthiş bir psikolojik savaş verdirtiyordu.

Direniş ve teslimiyetçilik, kahramanlık ve ihanet içiçeydi. Ölüm ile ölümüne yaşamı savunmak ince bir şeritle ayrılıyordu.

(...)

Cezaevi süreci bir yıl sürdü. Ama yoğun derslerle dolu dolu geçti. Bu süreç benim için çok öğreticiydi. Eksikliklerimi, zaaflarımı, hatalarımı, üstünlüklerimle birlikte daha da yakından gördüm. Partimi etimin bir parçası olarak kendime çok daha yakın hissettim; gözüm, kulağım, kanım, nefesim herşeyimdi. Partimizin programı her geçen gün daha da güncelleşip görkemleşirken, 25-30 yıllık devrimci yapıların programatik olarak nasıl da çöktüğünü, iflas ettiğini, üstelik üst kadroları üzerinden daha da yakından tanıma şansım oldu. Bunları daha önce bilmeme rağmen, belki onlarca kitap dahi okusam bu kadar şeyi kavratamazdı. Yaşayarak görmek çok daha bambaşka, daha da öğreticiydi.

Cezaevi öncesi süreçte olanaklar var olmasına rağmen teorik birikimimi geliştirememiştim. İçeride bunun eksikliğini yakıcı bir şekilde hissettim. (Şüphesiz bu o dönem bölgede yaşadığımız sorunlardan ayrı düşünülemez.) Kendimi partimizin bir militanı, bir parçası tanımlamama, bu kadar yıldır parti saflarında olmama rağmen hala birçok kitabımızı, aynı zamanda marksist-leninist klasiklerin büyük bir kısmını okumuş değilim. Komünist bir militanın taktik-günce politikada ustalaşabilmesi, yaratıcı olabilmesi için teorik birikimimizi, klasikleri içselleştirmesi hayati bir önem taşımaktadır. Yani F tipi cezaevleri süreci, oradaki ortam ve olanaksızlıkları ve her an gözaltına alınıp bu hücrelere atılabilme durumunu göz önünde bulundurursam; partimden ve yoldaşlarımdan alacağım güçle teorik birikim ve düzeyimizi klasiklerle birlikte içselleştirme, kavrama, taktik güncel politikada ustalaşma-yaratıcı olma gibi bir görev ve sorumluluk duruyor önümde. Ayrıca örgütlü mücadele içerisinde yetişen genç yoldaşların her an bu hücrelere atılabileceklerini göz önünde bulundurursak; teorik birikimlerini geliştirme, militan bir tutum alma-direnme reflekslerini etkin kılmalarını sağlamalarına özel bir önem vermeliyiz. Habip yoldaşla birlikte bir çığır açan partimizin önemli bir direnme geleneği ve birikimimiz var. Bu konuyu PYO-MYO ve bir takım broşürlerle eğitim konusu yapmalıyız. Herkesten önce bu süreçte direniş içerisinde yer alan yoldaşlara büyük görevler düşmektedir.

Düzen çözümsüzdür. Her geçen gün devrim ordusunu büyütmekte, geliştirmektedir. Düzenin çürümüşlüğünü, devrim-karşı devrim çatışmasını bu kadar yakından, bu kadar net yaşadıktan sonra komünist siyasal mücadele içerisinde yer almaktan başka bir alternatif olduğunu düşünmüyorum. Yıkılmayan mahkum olan Türkiye Cumhuriyeti topraklarında kitleleri birleştirecek iktidar adayı, devrim kurmayı tek parti partimizdir, Türkiye Komünist İşçi Partisi'dir!..

Emperyalist ve yerli tekellerce yapılan F tipi cezaevi saldırısına karşı başlatılan ÖO direnişi ve eylemlilikler yeni bir sürece girmiştir. Devrimci hareket önemli bir mevzisini yitirmiştir. Bedeller çok büyük olmuştur. Ve herşeyden önce biz ideolojik-politik zaferimizi 19 Aralık'ta kazandık. Bu görkemli direniş tarihte ve kitle hareketinde hakettiği yeri er ya da geç alacaktır. Bu bereketli topraklar bağırlarına aldığı direnç çiçeklerini kat be kat aşan devrimciler yetiştirecektir. Buna inancımız sonsuzdur.

Bu bilinç ve inançla tekrar gözaltına alınıp hücrelere atılsam, tekrardan böylesine görkemli bir direnişle karşı karşıya kalsam, hiç tereddüt etmeden bedenimi ölüme yatırırım. Bir kere partimle bu sevdayı yaşadım ben, bundan artık ölümene de olsa vazgeçemem.

Ümit yoldaşın partimizin kongre kapanış konuşmasında dediği gibi; *"Artık uğrunda tereddütsüz savaşacağımız, tereddütsüz öleceğimiz, gözbebeğimiz gibi koruyacağımız partimiz var!"*

Umutla, dirençle, sevgi ve bağlılıkla...

Nurettin
7 Eylül 2002

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi yol gösteriyor!..

Gelecek her yerde Bolşevizmindir!

"Biz bu eserin yapımına başladık. Ne kadar zamanda, ne zaman, hangi ulusun proleterleri bu eseri sonuna vardırırlar, bunun önemi yok. Önemli olan buzun kırılmış, yolun gösterilmiş ve açılmış olmasıdır…"
(LENİN)

"Alman hükümetindeki sosyalistler, Rusya'daki Bolşevik egemenliğinin bir proletarya diktatoryası karikatürü olduğunu istedikleri kadar söyleyebilirler. Öyle olmuş olsun ya da olmakta olsun, bu durum, sosyalist sınıf mücadelesinin bir karikatürü olan Alman proletaryasının tutumundan kaynaklanmıştır. Hepimiz tarih kurallarına göre yaşıyoruz: Sosyalist toplum düzeni, ancak ve mutlak enternasyonal olarak gerçekleştirilebilir. Bolşevikler, gerçekten, devrimci bir partinin tarihsel olanaklar içinde verebileceği her şeyi vermeye yeterli olduklarını gösterdiler. Mucize beklememeliydiler. Çünkü olan şey, Bolşeviklerin politikalarında temel olanla ayrıntıyı, kaza payını ayırt etmektir. Bütün dünyada kesin savaşların arifesinde bulunduğumuz şu dönemde, sosyalizmin en önemli problemi, gündemdeki şu el yakıcı sorun oldu ve olmakta: Şu ya da bu taktik ayrıntı değil, proletaryanın eylem kapasitesi, kitlelerin eylem gücü, genel olarak sosyalizmde iktidara sahip olma iradesi. Lenin ve arkadaşlarıyla Trotsky, bu bakımdan dünya proletaryasının ilk öncüleri oldular, Ulrich De Hutten ile birlikte ***"Buna cesaret ettim!"*** *diye haykırabilen ilk ve tek örnek oldular.*

Asıl olan ve Bolşeviklerin politikalarından ***kalan*** *şey budur işte.* ***Bu*** *anlamda tarihte, politik iktidarı alarak, sosyalizmin gerçekleştirilme problemini uygulamaya koyarak, böylece de dünyada sermaye – emek arasındaki hesaplaşmayı en ön plana çıkararak, enternasyonal proletaryanın başını çekmek şerefi onlara aittir. Rusya'da problem yalnızca ortaya konulabilirdi, ama Rusya'da çözülemezdi. İşte* ***bu anlamda*** *gelecek her yerde,* ***Bolşevizmindir."***

Rosa LUXEMBURG